

Anti-Emperyalist ve Anti-Oligarşik Mücadelede

KURTULUŞ CEPHESİ

Zafer Bizim Olacaktır !

<http://www.kurtuluscephesi.com>

YIL: 10 SAYI: 54 Mart-Nisan 2000

*Durum Tahlilleri,
Komplolar ve Senaryo Yazmak*

*Sol Yayınlarında Popülizm
Ya da Lümpen-Arabesk Kültürün Egemenliği*

*Türkiye Tarihinden:
Türkiye'de ve Dünyada Yaşanan Ekonomik Bunalım*

*30 Mart 1972
Kızıldere ve On'lar*

*Türkiye Halk Kurtuluş Partisi-Cephesi
Halkın Devrimci Öncüleri
Ömür Karamollaoglu
Mehmet Yıldırım, Nihat Kurban
Süleyman Aydemir, Cemalettin Dövençi*

*<http://www.kurtuluscephesi.com>
3. Yılında*

İnternet İstatistikleri Üzerine

*Gerilla Savaşına Karşı
Helikopter İhalesi*

- DURUM TAHLİLLERİ,
KOMPLOLAR VE
SENARYO YAZMAK 3
- SOL YAYINLARDA
POPÜLİZM YA DA
LÜMPEN-ARABESK KÜLTÜRÜN
EGEMENLİĞİ 11
- TÜRKİYE TARİHİNDEN:
TÜRKİYE'DE VE DÜNYADA
YAŞANAN EKONOMİK BUNALIM 15
- 30 MART 1972
KIZILDERE
VE ON'LAR 18
- THKP-C/HDÖ
ÖMÜR KARAMOLLAOĞLU
MEHMET YILDIRIM
NİHAT KURBAN
SÜLEYMAN AYDEMİR
CEMALETTİN DÜVENCİ 19
- <http://www.kurtuluscephesi.com>
3. YILINDA 21
- İNTERNET
İSTATİSTİKLERİ ÜZERİNE 27
- GERİLLA SAVAŞINA
KARŞI HELİKOPTER İHALESİ 31
- Dünyada ve ülkemizde gelişen ekonomik, toplumsal ve siyasal olaylar karşısında, pragmatik bakış açısıyla, olayların tahlili yerine, olayların gelişimine ilişkin soyut akıl yürütmelere dayalı varsayımlarla yapılan değerlendirmeler üzerine.
- Kurtuluş Cephesi'nin Mayıs-Haziran 1994 tarihli 19. sayısında yer alan ve sol yayınlardaki popülizmin, yayınlardaki yansılarını ele alan bir yazı.
- 1980 dünya ekonomik buhranı koşullarında ülkemizde "24 Ocak Kararları" olarak bilinen IMF "istikrar paketi"nin ideolojik söylemine ilişkin olarak İlhan Tekeli'nin 1984 yılında yazdığı yazıdan bir bölüm.
- Türkiye Halk Kurtuluş Partisi-Cephesi'nin kurucusu ve önderi Mahir Çayan ve dokuz yoldaşının anısına.
- Onlar, Halkın Devrimci Öncüleri'ydiler Devrim yolunda Toprağa düştüler.
- Kurtuluş Cephesi'nin İnternet sayfasının 3. yılına girerken, İnternet üzerine yapılan değişik spekülasyonlar ve yanılsamalar üzerine bir değerlendirme
- İnternet sayfalarına yapılan girişlerin sayısal verileriyle solda yaygınlaştırılmaya çalışılan "İnternet rekabeti"ne karşı, bu istatistiklerin ne olduğunu, Kurtuluş Cephesi'nin İnternet Sayfası'nın istatistikleriyle açıklayan bir yazı.
- Türk ordusu için alınacak olan ve Mart ayı başında birinci aşaması tamamlanan 145 saldıran helikopter ihalesine ilişkin bir değerlendirme.

KURTULUŞ CEPHESİ

SORUMLU (V.i.S.d.P) : **Sezai Görür**

Yazışma Adresi:

Postfach 2501

55514 Bad Kreuznach / Deutschland

İnternet Adresi:

<http://www.kurtuluscephesi.com>

E-Mail Adresi:

kurcephe@kurtuluscephesi.com

Bu sayı İLKER Matbaası'nda
basılmıştır.

Baskı Tarihi: 30 Mart 2000

Ederi: 500.000 TL.

5 DM - 15 FF.

5 Sfr. - 6 NG

Abone Ederi:

10 Sayı 70 DM

15 Sayı 100 DM

Durum Tahlilleri, Komplolar ve Senaryo Yazmak

Marksizm-Leninizmde devrimci mücadelenin taktik ve stratejisinin belirlenmesinde somut durumların tahlili belirleyici bir yere sahiptir. Lenin'in deyişiyle, "somut tarihsel durumun tahlili", devrimci mücadelenin stratejisinin temelini oluştururken; mevcut durumun tahlili taktiklerin temelini oluşturur.

Durum tahlillerine ilişkin bu temel bilgiler ülkemiz solunda "bilinir" olmakla birlikte, hemen her durumda, dönemin egemen bakış açılarından yola çıkmak ve bu bakış açısına göre somut durumu "açıklamak" genel bir yaklaşım durumundadır.

Dünya çapında Amerikan emperyalizminin ideolojik propagandasıyla birlikte yerleştirilen "pragmatizm" kavrayışı, uzun dönemdir "egemen bakış açısı" durumuna getirilmiş ve dolayısıyla ülkemiz solunda da mevcut gelişmelerin değerlendirilmesinde temel yöntem haline almıştır.

Pragmatizm, her durumda, "yararlılık" temelinde olayları ve olguları değerlendirdiğinden, olaylar ve olgular karşısındaki tutumu da bununla paralellik gösterir. Bu yanı sıra pragmatizm, olayların ve olguların tahlilinden çok, bunların ortaya çıkarabileceği olasılıkların hesaplanmasını esas alır. Böylece, ortaya çıkabilecek her türlü olasılığa karşı bir "plan" yapılmasını öngörür. Sıkça duyulan "A planı", "B planı" türünden sözler, Amerikan pragmatizminin bu niteliğinin dışavurumlarıdır. Bu bağlamda, pragmatistler için, ortaya çıkabilecek olasılıkları içeren "senaryolar" hazırlamak ve gelişmeleri bu "senaryolar" çerçevesinde değerlendirmek belirleyici bir yere sahiptir.

Pragmatizm, nesnel gerçekliği ve nesnel zorunluluğu dışladığı için, olayların ve olguların gelişiminin önceden saptanamayacağını iddia eder. Böyle olunca, "mantıki", yani in-

san zihninde tasarlanabilir her durum ve olasılık gözönünde tutulmalı ve bunlara uygun planlar yapılmalı, politikalar hazırlanmalıdır. Bu nedenle, "mantıki" her olasılık gözönünde tutularak, **her bir** olası gelişimde kullanılacak plan yapmak gerekmektedir. Amerikan propagandasında sıkça dile getirilen "senaryolar", "mantıki" her bir olasılığın kendi içinde gelişiminin ve sonuçlarının saptanmasından başka birşey değildir. "Senaryo"nun gerçekliği ise, ortaya konulanlara uygun plan ve projelerin yapılabilip yapılamayacağına bağlıdır. Bu boyutuyla, olasılıklara göre çizilen her bir "senaryo", uygun plan ve projelerin üretilmesine yararlı olabildiği sürece "gerçek"tir.

Felsefi kavramlarla ele alınıp değerlendirildiğinde, günlük olarak üretilip kullanılan pragmatizmin kavranılması ise oldukça zordur. Örneğin, pragmatizmin ekonomik, sosyal ve siyasal olaylarda somutlaştığı "senaryo" çiziminin uygun plan ve projelerin üretilmesine olanak sağladığı oranda "gerçek" olması felsefik bir tanımlamadır. Günlük dilde bunun karşılığı "senaryo"nun "**geçerliliği**" olarak ifade edilmektedir. Felsefi olarak tanımlandığında, "senaryo üretimi"nin temelinde olay ve olguların olası her türlü gelişiminden yola çıkıldığı için, sonuçta üretilen "senaryo"nun "gerçekliği" gündeme gelmektedir. Günlük kullanımda, "senaryo"nun "geçerliliği"nden yola çıkıldığı için, "mantıki" olarak olay ve olguların böyle bir olasılığı içerip içermediğine bakılır. Sonuçta, bir "senaryo"nun geçerliliği, şu ya da bu olay/olguda aranırken; "gerçekliği" şu ya da bu olay/olgunun gerçekliğinde tanımlanır. Böylece yalın bir totoloji (yineleme) pragmatist yöntemin demagojik yönünü oluşturur. Bu yön, ortaya konulan her bir "senaryo" karşısında yapılacak **eleştirileri**

önsel olarak dışlamayı olanaklı kılar.

Basit bir örnek olarak, henüz doğmamış bir çocuğun geleceğine ilişkin çizilebilecek "senaryolar" alınabilir. Henüz cinsiyeti bile bilinmeyen bir çocuğun, gelecekte (örneğin 18 yaşında) nasıl biri olacağı sorusunun pragmatist yanıtı, değişik olasılıklara göre değişik "senaryolar" çizmek şeklindedir. "Şayet erkek olursa"lı başlayan, "eğer okursa"lı devam eden, "yoksa"lıya uygun yeni "senaryo" ortaya koyan pragmatist yanıt, akla gelebilecek her soruya "mantıklı" yanıtlar getirdiği gibi, ne yapılacağına ilişkin de sayısız senaryolar ortaya koyarak, bireylere "seçme" özgürlüğü tanıtır. "Uygun zamanda, uygun yerde" olmayan ya da "seçme özgürlüğünü" yanlış kullanan yahut "senaryo"nun gerçekleşebilmesi için gerekli araçlara sahip olamayan anne-babalar, "kendi gerçekliklerinde" yaşamak zorundadırlar. Bu da "onların gerçeği" olarak kalacaktır.

Maddi olarak ticaret burjuvazisinin nesnel gerçekliğine uygun olan bu pragmatist yöntem, kredi sisteminin ve para ticaretinin gelişimine paralel olarak mali sermayenin pratik faaliyetini yönlendiren bir yöntem olmuştur. Kapitalist pazarnın nesnel yasalanna, arz-talep ilişkilerine bağımlı olan ticaret burjuvazisi ve mali sermaye, tüm faaliyetlerini olasılıklara göre hesaplamak ve düzenlemek zorundadır. Burjuvaziyi, bu olasılıkların nesnel nedenleri, yani kapitalizmin nesnel yasaları hiçbir zaman ilgilendirmez. Onlar, kendileri için yanlısına üretecek zamana sahip değillerdir. Aynı şekilde, onlar, bir şeyin **neden** olduğuyla değil, bugün **ne** olduğuyla ilgilenmek durumundadırlar. Dolayısıyla, pragmatizm, bunlar için en ideal dünya görüşü olarak ortaya çıkmaktadır. Pragmatizme yönelik her türlü felsefi eleştirinin etkisiz kalışının nedeni de burada yatmaktadır. Diğer yandan pragmatizmin diyalektik yöntemi pekçok alanda kullanması da, eleştirilerin boşlukta kalmasının bir diğer nedeni olmaktadır.

Diyebiliriz ki, nesnel gerçekliğin bilgisi yerine, sadece mevcut olay ve olgulara dayanarak olasılık hesaplarıyla iş gören pragmatizm, **bilimsel bilgiyi öngerektirmeyen** bir kavrayıştır. Doğal olarak, pragmatist değerlendirmeler, "senaryolar", en sıradan biri tarafından bile kolayca anlaşılabilir olmaktadır. Bu anlaşılabilir niteliği ile "senaryolar", kolayca geniş kitleler arasında kabul görmekte ve yayılmaktadır.

Bu "senaryolar"ın bilimsel olarak yanlışlığının üstü ise, kitlesele "onay"la örtülmektedir.

Bugün ülkemiz somutunda faiz, repo, hazine bonosu vb. gelirlerin azalmasıyla birlikte "küçük yatırımcılar"ın borsaya yönelmeleri, nesnel olarak bu kesimlerin mülksüzleştirilmesiyle sonuçlanacaktır. Ancak borsaya yönelen bu yeni para kitlesi, aynı zamanda, borsaya yatırılan paranın bir kısmının değerlendirilmesini sağlamaktadır. Borsaya giren her yeni para, daha önce yatırılmış paranın "prim" yapmasına neden olmaktadır. Böylece borsaya para yatırımlar "kazanırken", yatırmayanlar "kaybetmekte"dir. Ta ki, borsa bir bütün olarak çökene kadar ya da büyük bir mali kriz patlak verene kadar.

Bu koşullar altında, elinde belli bir miktar para bulunan "küçük yatırımcı"ya ne önerilebilir?

Günlük yazılı ve görüntülü basında sıkça sorulan bu soruya verilen "yanıtlar" ise çok nettir: Mümkün olduğu kadar tüm paranızı bir sepete koymayınız. "En iyisi", parayı üçe bölerek, değişik sepetler oluşturmaktır. Birinci sepet "portföy yatırım"ndan oluşmalıdır; ikinci sepet "değişik dövizlerden" oluşmalıdır ve üçüncü sepet ise "devlet tahvili ve faiz"lerden oluşmalıdır...

Görüldüğü gibi, "borsa uzmanları"nın ya da "ekonomistler"in, "akıllı küçük yatırımcı"ya verdikleri "akıl", olası gelişmelere göre eldeki paranın tümünün kaybedilmemesiyle sınırlıdır. Onlara göre, olası gelişim "üç ayrı senaryo"yu öngerektirmektedir ve "akıllı küçük yatırımcı" herşeyini yitirmemek için, yani mülksüzleşmemek için, bu senaryolara uygun yatırımlar yapmalıdır.

Buraya kadar anlattıklarımıza ilişkin sayısız örnek vermek mümkündür. Verilecek örneklerle pragmatizmin ne denli "oportünist" bir anlayış olduğunu sergilemek olanaklıdır. Ancak pragmatizmin en önemli sonucu, çizilen "senaryolar"ın bireyler ve kitleler tarafından benimsenmesi ve buna uygun olarak gelişmelerin değerlendirilmesidir. Bu öylesine yaygın bir durum yaratmıştır ki, hemen her ekonomik, sosyal ve siyasal gelişme birer "senaryo" konusu olmuştur.

Örneğin, A. Öcalan'ın Kenya'dan getirilmesi olayı, çizilen "senaryo"ya uygun olarak değerlendirilmekte ve gelişmeler de bu "senaryo"ya uygun olarak izlenmektedir. PKK'nin söyleminde "Başkan Apo'ya yönelik uluslararası komplolar" olarak tanımlanan "senaryo"ya göre, "Başkan Apo", Türkiye, ABD, İsrail, Yunanistan, Almanya, İtalya, Rusya ilanıhayet... gibi ülkelerin hazırladıkları bir komploya kurban gitmiştir.

Çizilen "senaryo"ya göre, ABD, Suriye ile

gizli görüşmeler yaparak ve Türkiye'nin saldıracağı tehdidinde bulunarak Hafız Esad'ı "kandırmış" ve bunun sonucunda "Başkan Apo" Suriye'den çıkmak zorunda kalmıştır. Ancak "senaryo"nun yazdığına göre, "Başkan Apo" Suriye'den çıkmadan Yunanistan'dan "güvence" almıştır. Yunanistan ABD'nin talimatıyla "Başkan Apo"ya bu "güvenceyi" vermiştir. Ancak bu sözde "güvence"nin tek amacı, "Başkanı" Suriye'den çıkartmak olduğundan, Yunanistan verdiği sözü "tutmamıştır". Bunun üzerine "Başkan Apo", Avrupa'nın "üstünde" uluslararası komplocu güçlerle tek başına kalmıştır. Ve Kenya'da "senaryo" sonuçlanmıştır.

Görüldüğü gibi, herşey santranç tahtasındaki taşlar gibi, belli kurallar içinde hareket etmiş, hamleler zaman içinde yapılmış ve sonuç alınmıştır. Ancak belli bir güce sahip PKK örgütlenmesinin ne olduğu ise, bu "senaryo" içinde yer almamaktadır. Kendi sözcükleriyle söylersek, "Başkan Apo Kürdistan'a gitmeyi düşünüyor" iken, nasıl olup da Avrupa'nın üstünde tek başına kaldığı bilinmemektedir. (Burada bir neden olarak, değişik bireylerin bu "komplo"da yer aldıkları ve bunların "Başkan Apo"yu "dolaylı yönlendirdikleri" söylenmektedir. Bugüne kadar herkesi "yönlendirdiği" söylenen "Başkan"ın, nasıl "yönlendirilen" konumuna geçtiği ise yine karanlıkta kalmaktadır.)

Oysa ki, tarihin materyalist kavranışı, bu gelişmelerin, dünya çapındaki gelişmelerin bir parçası olduğunu, yerel ve uluslararası sınıf ilişkilerindeki değişmelerin bir yansıması olduğunu açıkça ortaya koymaktadır. Ama yine de, "senaryolar" ve "komplo planları" rağbet görmeye devam etmektedir.

Ülkemiz somutunda benzer bir durum, genelkurmayın "devletin yeniden yapılandırılması" söylemiyle birlikte ortaya çıkmıştır.

Genelkurmay başkanlığı tarafından çeşitli gazetecilere verilen "brifing"lerde ortaya konulan "senaryo"ya göre, "devletin yeniden yapılandırılması" bir zorunluluktur. Genelkurmayın "yeniden yapılandırma" planı, mevcut demokrasinin genişletilmesini ve "demokrasi karşıtları"nın tasfiye edilerek demokratik katılımın yaygınlaştırılmasını öngörmektedir.

Çizilen "senaryo"ya göre, devlet, "yeniden yapılandırma" çerçevesinde tehdit önceliğini değiştirmektedir. Düne kadar iç ve dış tehdit sıralamasında birinci sırada yer alan "bölücü ve yıkıcı terörizm"in yerini "demokrasi karşıtları" ve "şeriatçılık" almıştır. Böylece "yapay" olarak "şeriatçılık" bir "tehdit" olarak öne çıkarılarak, "anti-şeriatçı cephe" yaratılması

planlanmıştır. Bu "senaryo" gereğince, şeriatçılığa karşı olan, ancak mevcut düzenden de hoşnut olmayan kesimler, yapay bir biçimde bu "cephe" içinde yer almaya zorlanacak ve böylece mevcut düzene karşı muhalefet etkisizleştirilecektir. Doğal olarak, sol örgütlenmeler de, bu çerçeve içinde yerlerini almış olacaklardır. Sonal amaç, devrimci mücadelenin tasfiye edilmesidir. Yapay bir şeriatçılık "tehlikesi" karşısında solun, mevcut "laik" düzenin savunucusu haline getirilmesi amaçlanmaktadır. vs. vs...

Buna karşı, Amerikan emperyalizminin "yeni dünya düzeni"nin bir parçası olarak tanımlanan ikinci bir "senaryo" ortalığa atılmıştır. Bu ikinci "senaryo"ya göre, Amerikan emperyalizmi, "yeni dünya düzeni" çerçevesinde ulusal devletleri ortadan kaldırmak istemektedir. Bu amaçla, ülkemizde "II. cumhuriyetçiler"i piyasaya sürmüştür. "Globalizmin" savunucusu küçük-burjuva aydınlarının başını çektiği bu "II. cumhuriyetçiler", ulus-devlete karşı "ümme-devlet"i savunan şeriatçılarla ittifak kurarak, "kemalist devleti" ortadan kaldırmak istemektedirler. Bu amaçlarına ulaşabilmek için, "kemalizm" karşıtı her kesimle ittifak peşinde koşmaktadırlar. Bu bağlamda Kürt ulusal hareketi ve solla ittifak kurmaya çalışmaktadırlar. Böylece, sol örgütler "antikemalist" bir temelde reformist ve şeriatçılarla "cephe" oluşturarak, Amerikan emperyalizmine yedeklenecektir. Sonal amaç, devrimci mücadelenin tasfiyesidir. vs. vs...

Böylece, dört taraflı bir "senaryolar" zinciri, mevcut gelişmelerin tahlili için **veri** haline gelmektedir. Taraflardan birincisi, "yeni dünya düzeni" ve "globalizm"in sahibi Amerikan emperyalizmidir. İkincisi, genelkurmay başkanlığı ve "kemalist" devlettir. Üçüncüsü, "şeriatçılar". Ve dördüncüsü, sol örgütler ve devrimci mücadeledir.

Artık bireyler için (hatta sol örgütler için) bu "senaryo"lardan birisini (olmazsa bir üçüncüsünü yazabilirler) kabul etmek ve gelişmeleri bu çerçevede değerlendirmekten başka yapacak bir şey kalmamaktadır.

Örneğin Yargıtay Başkanı Sami Selçuk'un konuşması, hangi "senaryo"nun seçildiğine ve hangi kesimde olunduğuna bağlı olarak değerlendirilebilecektir. Sami Selçuk'un **ne dediğinin değil, niçin dediğinin** önem kazanmasının nedeni de budur. Sami Selçuk'un Jakobenzime karşı olduğunu söylemesinin amacı, devrimci mücadeleyi tasfiye etmektir; hedefi, "demokrasi" söylemi çerçevesinde sol örgütleri küçük-burjuva reformistleri ile şeriatçıların kurdukları "demokrasi cephesi"ne

katmak ve bu yolla tasfiye etmektir. Böylece Sami Selçuk'un "aslı görevi", Yargıtay Başkanı olmaktan çıkmakta, bu "cephe"nin oluşturulması haline gelmektedir.

Karşıt "senaryo" sahiplerine göre ise, Sami Selçuk, Amerikan emperyalizmi tarafından satın alınmıştır. Amacı, Amerikan emperyalizminin yeni "gözdesi" Fettullah Gülen'in "ılımlı islam"ı çerçevesinde ulusal devleti tasfiye etmektir. Onun "aslı görevi", "anti-emperyalist, laik ve demokratik cephe"yi dağıtmaktır.

Böylesine yalınlaştırılmış ve yalanlaştırılmış "senaryo" ve "komplo"lar ortamında, mevcut durumun bilimsel tahlili, kaçınılmaz olarak "fazla felsefi" kalmaktadır. PKK'nin içinde bulunduğu tasfiye süreci, ÖD Partisi'nin, DİSK'in ve diğer legal sol örgütlenmelerin reformist bir çizgiye oturması ve DS'nin legalizme kayışı gözönüne alındığında, sınıfsal tahlillerden çok "politik tahliller" in yapılması gerektiği düşünülmektedir. Böylece sınıfsal tahliller ile "politik tahliller" birbirine karşıt olarak kavranabilmektedir. Sürecin nedenleri değil, nereye evrileceğine ilişkin her "tahlil", yani "senaryo" revaç görmektedir.

İşte 12 Eylül'den günümüze kadar kitlesel ölçekte sürdürülen **depolitizasyon** ve buna paralel olarak ülkemiz solunda ortaya çıkan **ideolojisizlik**, her türlü bilimsel tahlil ve saptamanın bir yana bırakılmasını, tarihsel süreçlerin sınıfsal ilişkilerle değil, birey ya da siyasal grupların ilişki ve çelişkileri ile açıklanması mantığını getirmiştir.

Bu öylesine bir mantık oluşturmaktadır ki, günümüz koşullarında gelişen dünya ekonomik buhranının bir sonucu olan büyük tekeller arasındaki birleşmeleri bile, değişik "komplo"ların bir parçası olarak değerlendirebilmektedir. "Büyük uluslararası komplo" teorisyenleri için, Alman otomotiv tekeli Daimler-Benz ile Amerikan otomotiv tekeli Chrysler'in birleşmesi haberi, Japon emperyalizmine karşı bir "komplo" nun bir parçasıdır. Küçük otomobil üretiminde önemli bir yere sahip olan Fiat ile Amerikan General Motors firma-sının birleşmesi de, aynı şekilde Japon emperyalizmine yönelik "kuşatma"nın yeni bir adımı olacaktır.

Şüphesiz bu "senaryo" yazarları, yeni gelen haberlerle, örneğin, Daimler-Benz ile Chrysler'in birleşmesiyle ortaya çıkan yeni şirket DaimlerCrysler'in Japon otomobil şirketi Mitsubishi'yi satın almaları haberiyle "şaşkınlığa" uğratılabilir. Ama onların "şaşkınlığı" fazla sürmeyecektir ve diyeceklerdir ki, bu yeni gelişme Japon emperyalizminin Alman ve Amerikan emperyalizmi tarafından köşeye sıkıştırıl-

ması planının bir parçasıdır ve Mitsubishi'nin satın alınmasıyla Japon emperyalizmi içten çökertilmeye çalışılmaktadır vs. vs...

Ve yine sorulacaktır, iki büyük Alman mali sermaye tekeli oluşturan Deutsche Bank ile Dresdner Bank **neden** değil, **hangi amaçla** birleşmiştir? Yanıt, hangi "senaryo"ya sahip olduğuna göre değişik biçimlerde gelecektir. Peki denilecektir AOL ile Time-Warner (CNN) birleşmesinin amacı nedir? Ve yanıt aynı şekilde "senaryo"ya bakılarak verilecektir.

Oysa ekonomi-politikle az çok tanışıklığı olan ve kapitalist ekonominin buhranlarına ilişkin biraz birşeyler bilen herkesin bildiği gibi, ekonomik buhran dönemlerinde sermayelerin değersizleşmesi, yani değer kaybetmesi gündemdedir. Büyüyen meta stokları, dalardan taleple birleşerek pekçok kapitalistin iflasına yol açarak, sermayenin değer yitirme sürecini geliştirir. Böyle bir ortamda, şirketlerin öz sermayelerini artırmaları bir zorunluluktur. Tekeller arasında ortaya çıkan birleşmeler, bu zorunluluğun sonuçlarıdır. Ekonomik buhranın gelişme seyri ve süresi, bu birleşmelerin ortaya çıkardığı öz sermaye artırımlarının ne denli yeterli olup olmayacağını belirleyecektir. Bütün bunların ekonomi-politikteki karşılığı ise, her ekonomik buhran sonrasında sermayenin merkezileşip yoğunlaşmasının artması, yani tekelleşmenin hızlanmasıdır.

Bu bilimsel gerçekler, süreçlerin şu ya da bu kesimin yazdığı ya da yazdırttığı "senaryo" ya göre geliştiğini düşünen bir mantık için pek bir şey ifade etmeyecektir. Bu mantık çerçevesinde olaylara bakanlar, gelişmelerdeki nesnel koşulları değil, öznel istemleri belirleyici kabul edecektir. Ve diyeceklerdir ki, eğer bugün büyük tekeller kendi aralarında birleşiyorlarsa, bu onların daha büyük bir tekelleşmeye getirme **isteminin** bir sonucudur. Bu mantığa göre, bu tekellerin "akıllı yöneticileri", dünyada meydana gelen gelişmelerin olası sonuçlarını saptayarak, bugünden istemsel önlemler almak durumunda olduklarından, bu birleşmeler ortaya çıkmıştır. Ancak bu "akıllı yöneticileri"nin, bugün değil de, neden üç-beş yıl önce ya da üç-beş yıl sonra bu birleşmeyi istemedikleri ise açıklanması gerekmeyen sorular durumundadır!

Yeniden ülkemiz somutuna dönecek olursak, gelişen siyasal olayların, aynı mantık çerçevesinde **öznel** nedenlerle açıklandığını görüyoruz:

Örneğimizde olduğu gibi, Genelkurmay'ın istemsel olarak yaptığı söylenen "dış ve iç tehdit" sıralamasının değiştirilmesine paralel ola-

rak başlatılan “28 Şubat süreci”yle DYP-Refah Partisi hükümeti düşürülmüş, Refah Partisi kapatılmış, Erbakan’a siyasal yasak getirilmiştir. Ancak Erbakan’ın siyasal yasağından en fazla yararlanacak olan kişinin Tayyip Erdoğan olduğu görülünce, bu kez de T. Erdoğan’a “sudan nedenlerle” dava açılarak siyaset yasağı getirilmiştir. Böylece şeriatçı kesim içinde “yenilikçiler”in önü açılmıştır. “Ajan provakator” takipçisi mantıkla yazılmış bir başka “senaryo”ya göre ise, bu gelişme, “kemalist devletin” Refah Partisi içindeki “ajanları”nın önünü açmak amacıyla gerçekleştirilmiştir.

Hiçbir bilimsel ve tarihsel bilgiyi gerektirmeyen, dolayısıyla sıradan bir mantık tarafından kolayca kavranabilir ve anlaşılabilir olan bu saptamalar (tesbitler), kaçınılmaz olarak daha fazla rağbet görmektedir.

Oysa ki, sürece bilimsel tahlili açıkça göstermektedir ki, gelişen siyasal olaylar, gelişen **dünya ekonomik buhranı koşullarında** sömürücü sınıflar arasındaki çelişkilerin keskinleşmesinin bir sonucudur. Çelişkilerin giderek keskinleşmesi, kaçınılmaz olarak sömürücü sınıflar arasındaki değişik ayrışmaları ve ittifakları ortaya çıkarmaktadır. “28 Şubat süreci”, tümüyle işbirlikçi-tekelci sanayi burjuvazisi ile tekelleşmemiş sanayi ve ticaret burjuvazisi arasındaki çelişkinin ortaya çıkardığı “çatışma”nın bir sonucudur. Bunun en somut göstergüsü ise Refah-Yol hükümetinin “bedelsiz otomobil ithalatı” uygulaması olmuştur. Bu uygulama, bir yandan Almanya’dan kullanılmış otomobil ithalini gümrüksüz hale getirirken, diğer yandan Erbakan’ın uzak-doğu Asya gezisiyle Endonezya ve Malezya’dan otomobil ithalatı gündeme getirilmiştir. Bu durumun “yerli otomobil üreticilerinin” (Renault ve Fiat’ın) iç pazardaki gücünü azaltacağı ve satışlarını düşüreceği açıktır. Renault otomobillerinin üreticisi durumunda olan Ordu Yardımlaşma Kurumu (OYAK) ve Fiat otomobillerinin üreticisi durumundaki Koç Holding, doğrudan Genelkurmay’ın devreye girmesiyle, bu “rakip”lerinin devre dışı bırakılmasını sağlamıştır.

Her iki kesimin de, ellerindeki tüm siyasal güçleri kullanarak sürdürdükleri bu savaşın ikinci aşamasında, işbirlikçi-tekelci burjuvazinin, tekelleşmemiş sanayi ve ticaret burjuvazisininin kredi olanaklarını kısması gündeme gelmiştir. İlk anda “islamcı sermaye” denilen kesimin buna karşı yanıtı, “kâr payı” esasına dayalı yüksek faizli mevduat toplamayı genişletmesi olmuştur. Bunun üzerine, ülke dışından yapılan tüm para transferleri ve bu şirketlerin tüm parasal işlemleri denetim

altına alınmıştır. Ve tam bu evrede “Asya krizi” patlak vermiş ve başta Endonezya olmak üzere bir dizi Asya “kaplanı” büyük bir ekonomik çöküşle yüzyüze gelmiştir. Bu gelişmeye paralel olarak “islamcı sermaye”ye yönelik önlemler etkili olmaya başlamış ve bu kesim içinde bölünmeler baş göstermiştir.

Oligarşi dışındaki sömürücü sınıflar arasındaki bölünme ve ayrışmanın ilk somut sonucu, 18 Nisan seçimlerinde MHP’nin oylarındaki artışla belirginleşmiştir. Ardından aralarında MÜSİAD başkanının bizzat kendi şirketi de dahil olmak üzere, pekçok “islamcı sermaye”ye dayanan şirketlerin iflas etmesi ya da ödeme güçlüğü içine girmesi, bu kesimdeki bölünme ve ayrışmayı hızlandırmıştır. Bunun sonucu ise, Refah Partisi içinde “yenilikçiler”in giderek seslerini yükseltmeleri ve parti yönetimine aday olmaları olmuştur.

Refah Partisi içindeki “yenilikçiler”in en temel özelliği, tekelleşmemiş sanayi ve ticaret burjuvazisi ile oligarşi arasındaki ilişkilerde “çatışma” yerine “uyum”u esas almalarıdır. Bu, onların basit bir “tercihi”, yani istemi değil, işbirlikçi-tekelci burjuvaziye karşı uzun yıllardır sürdürülen mücadelenin başarısızlığa uğramasının bir sonucudur. Refah Partisi başkanlığına “yenilikçiler”in aday olarak ortaya çıkan Abdullah Gül’ün tüm söylemi, oligarşi ile yeni bir “uyum” sürecinin başlatılmasına dayanmaktadır.

Şüphesiz gelişen siyasal olayların bu tahlili karşısında bir başka “senaryo” yazılması ve olayların buna uygun olarak geliştiğinin söylenmesi olanaklıdır. Böyle bir mantık için, 1976 başlarında İlker Akman yoldaş tarafından yazılmış olan “*Mevcut Durum ve Devrimci Taktiğimiz*” yazısından o dönemde Erbakan’ın genel başkanı olduğu MSP ile ilgili değerlendirmesini aktaralım:

“Sınıfsal olarak, CHP’nin dayandığı sınıfsal tabana, yani orta ve küçük sermaye kesimlerine dayanır. Anadolu esnaf zanaatkar sermayesi ile tüccar-tefecî sermayenin desteğini almıştır. Emperyalist-kapitalist üretim ilişkilerinin 12 Mart sonrası hükümetler dönemindeki hızlı ve hakimiyet sağlayıcı gelişmesine bir tepki olarak (daha önce aynı gerekçelerle ortaya çıkan ve 12 Mart döneminde kapatılan MNP’nin yerine) ortaya çıkmış ve AP’nin politik geri çekilişi ile birlikte, bir güç olmuştur. Anti-tekelci, anti-faizci tutumu aslında, tekelciler ve faize karşı oluşundan değil, temsil ettiği orta sermaye kesimlerinin ekonomik olarak gelişmesini ve tekel-

leşmesini sağlamak için kendi politikasını sürdürmek istemesindedir. MSP aslında, ülkemizin iç dinamiği gereği ortaya çıkan ve ülkemizdeki emperyalist-kapitalist üretim ilişkileri ile filizlenen kapitalist unsurların tepkilerini bünyesinde toplamış bir partidir. Bu tepkiler, özünde oligarşiye karşı olan tepkilerdir. Ve politik bir silah olarak kullanılan 'din' ile birlikte, köylülüğün de sınıfsal desteğini almıştır.

MSP'nin demokratikliği, gerek oligarşiye karşı muhalefet eden orta ve küçük sermaye kesimlerine politik sözcülük sağlamak, gerekse 'din'i politik bir alet olarak kullanmak istemesindedir. Programına dikkat edilecek olursa, üretici güçleri hızlı bir şekilde geliştirmek istediği görülür. Ne var ki, mevcut üretim ilişkilerine olan tabiyeti gereği, program, kağıt üzerinde kalmaya mahkumdur. Ve giderek AP içinde erimek zorundadır. Oligarşiye olan tepkileri, engelleyici bir noktaya ulaştığı zaman, laikliğe karşı olmaktan dolayı, her an politika dışı bırakılabilir. 12 Ekim seçimlerinde gerileyişi, misyonunu AP'ye kaptırması olmasındandır. MSP, oligarşiye tepki olarak doğmasına karşılık, bunu politika olarak sürdürmemesi sonucu, AP'nin liberalizmi içinde erimiş, MSP'yi destekleyen sınıflar, 'çatışma' yerine 'uyum'u yeğlediklerinden, AP'ye kanallize olmuşlardır. MSP, politik etkinliğini kaybetme durumuna gelmiştir, ancak, orta ve küçük sermaye kesimlerinin oligarşiye olan tepkileri ortadan kalkmış değildir. MSP, bu durumu kullanarak tekrar politik etkinlik sağlamak için, AP ile 'uzlaşmazlık' konularını öne çıkarmak zorundadır."

Bu saptamaların yapıldığı tarihte oligarşinin en büyük siyasal temsilcisi S. Demirel'in AP'sidir. Dolayısıyla "çatışma" yerine "uyum"a yönelen kesimlerin AP liberalizmi içine kayışları gündemdedir. Bugün ise, 1960-80 döneminin AP'si gibi bir siyasal oluşum bulunmamaktadır. AP'yi oluşturan kesimler DYP, ANAP ve MHP'ye dağılmış durumdadırlar. Bunun sonucu olarak "uyum" yanlısı "yenilikçiler" in liberalizmi bugün için herhangi bir kesime kanallize olmak durumunda değildir. Refah Partisi içindeki mücadelenin sonucuna göre "yenilikçiler" in liberalizmi kendisine yeni bir yön çecektir.

Görüldüğü gibi, oraya çıkan siyasal geliş-

melerin kökleri çok daha derinlerde yatmaktadır ve uzun bir tarihsel dönemi kapsamaktadır. Bu da, günümüzdeki "senaryo" yazarlığının ne denli yüzeysel olduğunu açıkça göstermektedir.

Ancak "senaryo" kavrayışının yaygınlığı, solda ve küçük-burjuva aydın kesimde başka sonuçlar da ortaya çıkarmıştır. Olayların ve olguların nedenlerini ortaya çıkarmaya yönelik bilimsel tahlillerin terkedilmesi ve gelişmelerin güncelliğine bağlı olarak değişen "senaryolar"a itibar edilmesi, zaman içinde her türlü tahlil yapma kavrayışını da köreltmıştır. Bu körelmenin sonucu ise, gelişen olayların **nedenlerinin** ortaya konulması gerektiğinde açıkça görülür olmuştur. Örneğin Avusturya'da yapılan seçimlerde "aşırı sağcı" Haider'in FPÖ'sinin oylarını artırarak ikinci büyük parti haline gelmesi ve daha sonra hükümet ortağı olması karşısında küçük-burjuva aydınlarının yaptığı tahlillerin yüzeyselliğinin nedeni, bu tahlil yapma kavrayışının körelmesinin sonucudur.

Avusturya'da "aşırı sağcı" olarak tanımlanan ırkçı-milliyetçi bir partinin bu kadar yüksek oyu neden aldığı tahlil edilmeye çalışıldığına, öncelikle Haider'in partisinin "faşist" bir parti olup olmadığı konusunda bir saptama yapılamamaktadır. Çünkü, bu tahlil yapma yeteneğini yitirmiş kesimlere göre, "faşist" bir partinin Avrupa ülkelerinde etkili olabilmesi için, Hitler ve Mussolini örneğinde olduğu gibi, büyük bir ekonomik buhranın sonucu olarak yüksek enflasyon, işsizlik ve yoksulluğun varolması gerekmektedir. Böylece faşist parti, böyle bir ortamda faşist demagojiyi kullanarak işsiz kitleleri kendi etrafında toplar ve bunları "vurucu güç" olarak kullanarak iktidara gelir. Oysa, günümüz Avusturya'sında böyle bir yoksulluk ve işsizlik durumu olmadığı gibi, enflasyon %2'ler civarında seyretmektedir. Öyleyse, demektir küçük-burjuva aydınları, Haider'in yükselişinin nedenlerini başka yerde aramak gerekir, örneğin Batı-Avrupa topluluklarının **monolitik kültürel yapısında**.

Oysa ki, Avusturya'daki gelişmeler, hemen hemen tüm ülkelerde ortaya çıkan benzer gelişmelerden farklı değildir.

Sovyetler Birliği'nin dağıtılmışlığıyla birlikte ortaya çıkacağı varsayılan yeni pazarlar, dünya çapında burjuvazinin her kesiminde büyük bir bayram havası estirmiştir. Genişleyen kapitalist dünya pazarından kendisine de pay düşeceğini düşünen her türlü sermaye kesimi, tüm yatırımlarını ve üretimlerini bu genişleyen pazara göre yönlendirmişlerdir. An-

cak gelişmeler, beklenen pazar genişlemesinin somutta talep artışı yaratmadığını göstermiş ve bu alana yönelik yapılmış yatırımlar durma noktasına gelmiştir. Bu ortamda baş gösteren dünya ekonomik buhranı, çokuluslu tekeller ile ulusal pazara yönelik üretim yapan tekeller arasındaki çelişkiyi keskinleştirmiştir. Çokuluslu tekeller “globalizm” sloganı ile ekonomik buhranla başlayan talep darlığını emperyalist ülkelerin iç pazarlarına yönelerek telafi etmeye çalışmışlardır. Bu durum, kapitalizmin iç dinamiklerle geliştiği ülkelerdeki iç dengeleri sarsmış ve ulusal **iç pazar için üretim yapan** sermaye kesimleri ile GATT vb. anlaşmalarla bu pazarlara yönelen çokuluslu tekelleri sermaye arasındaki çelişkiyi keskinleştirmiştir. Bu çelişkinin politik sonucu ise, ulusal iç pazar için üretim yapan sermaye kesimlerinin artan oranda “globalizm”e karşı “milliyetçilik” bayrağına sarılmaları olmuştur. Emperyalist ülkelerin iç pazarlarının artan oranda çokuluslu tekellerin denetimi altına girmesi karşısında “himayecilik” söyleminin yeniden gündeme gelmesini sağlayan da bu siyasal gelişme olmuştur. Bugün Avusturya’da hükümet ortağı durumuna gelen “milliyetçi parti”nin güçlenmesinin nedeni de, Almanya’da gelişen “yabancı düşmanlığı”na dayanan “milliyetçiliğin” gelişme nedeni de bir ve aynıdır.

Dünyada ve ülkemizde gelişen ekonomik, toplumsal ve siyasal olaylar karşısında pragmatizmin “senaryo” anlayışıyla çizilen tüm tablolar, somutlukta teker teker etkinliğini yitirirken yeni “senaryo”ların ortalığa sürülmesi “rutin” bir durum yaratmaktadır. Bu durumun soldaki yansıması, A. Öcalan’ın Kenya’da tutsak edilmesi olayında olduğu gibi, Susurluk vb. olaylarda da ortaya çıkmıştır. Örneğin, M. Ağar’ın “açıklayamayacağı”nı belirterek ifade ettiği “1000 operasyon gerçekleştirdik” sözü, yeni bir “senaryo”nun yazılmasını getirmiştir. Artık pek çok sol dergide, oligarşinin ve emperyalizmin “1000 operasyonu”na ilişkin “yeni” olgular ve olaylar ortaya konulmaya ve “Amerikan emperyalizminin operasyonları sürüyor” türünden diziler yayınlanmaya başlamıştır. Böylece tekil olaylar, “**büyük bir planın**” parçası olarak sunulmaya başlanılmıştır. Oysa, gerçeklikte 1.000 değil, binlerce operasyon sözkonusudur ve tümü de tek bir sürecin parçalarıdır: Devrimci mücadelenin engellenmesi. Bundan öte, “şaşırtıcı”, “bilinmeyen”, “büyük” bir “plan” sözkonusu olmadığı gibi, bu operasyonların bu tarzda ifade edilmiş oligarşik devlet aygıtının özünün gözlerden kaybolmasına ve giderek belirli bir kesimin

“gizli operasyon aygıtı” olarak algılanmasına neden olmaktadır.

Haber başına ücret alan gazetecilerin, süreçleri (haberleri de diyebiliriz) tekil parçalara ayırarak ve her bir tekil parçayı ayrı bir haber konusu yaparak oluşturdukları “haberler”, bu ortamda sol yayınların en temel malzemesi olduğundan, bu tekil haberleri birleştirecek bir “senaryo” kolayca etkili olabilmıştır. Böylece popülizm sol yayınların ayrılmaz bir parçası haline gelmiştir.

Bu etkileşimin bazı kesimler üzerindeki sonuçları çok daha çarpıcı olmuştur. Örneğin, bugün “Yaşadığımız Vatan” adıyla “vatanseverlerin” yayını olduğunu ilan eden kesim, daha dün kadar “halk sınıfı”na yerleştirdiği bir kaç kişi ile “eğitim çalışması” yapan “Selim abi” popülizminden uzaklaşarak, “ihtiyar” ile “delikanlı”nın sohbetleriyle “bilgi ışığı” saçmaya başlamışlardır. Dün “Selim abi”, gelişen olayları sığ bir teorik çerçeve içinde “senaryo”laştırırken, bugün “ihtiyar” tüm teorik zorunluluğundan sıyrılarak “delikanlı”ya yeni “senaryolar” sunmaktadır.

Soldaki legalizme kayışları, popülizmi, tekil olayları “senaryo” çevresinde bütünleştirme eğilimlerini ve de her türlü teorik temelden uzaklaşılmasını büyük bir “keyifle” izleyen küçük-burjuva reformist aydınları ise, “eski solcu” olmanın avantajlarıyla oluşturdukları yeni “mekanlar”ında yeni “açılımlar”ın “senaryo”larını yazmaya başlamışlardır.

Her türlü bilimsel bilginin, teorik belirlemenin kolayca bir yana konulmasıyla etkinliğini artıran “senaryo”culuk, ortaya koyduklarını “kanıtlamak zorunda” olmadığı için ve sonal olarak bunlar “onun düşüncesi” olarak kabul edileceği için hemen her kesimde kendisine uygun insanlar bulmuştur. İdeolojisizliğin, teorik bilgiden kaçışın övüldüğü, tersini savunanların demagojik söylemlerle susturulmaya çalışıldığı bir dönemde, bu insanlar belirli bir süre işlevlerini yerine getirmekte ve bir sonraki zaman içinde yerlerini bir başka “senaryo” yazarına terk etmektedirler. MİT ajanlarının, söylenenlerin kanıtı bir “kaynak” olarak gösterildiği bir dönem sonrasında solda ortaya çıkan manzara, sadece bir dergi ya da gazetenin sayfalarının doldurulması olmuştur. Birikim çevrelerinin çok sevdiği deyimle ifade edersek, artık “söz bitmiştir”.

Sonuç olarak, ülkemiz solunda egemen olan pragmatizm, popülizm, legalizm vb., her türden sıradanlığın kendisine yer bulabildiği ve **kişilerin mevcut düzenden geldikleri gibi kaldıkları, değişmelerinin ve değiştirilmelerinin düşünülmediği** bir oluşum haline dö-

nüşmüştür. Söylediklerini, iddia ettiklerini herhangi bir ölçüyle ölçemeyen, dolayısıyla Marksizm-Leninizmin evrensel belirlemelerinin bir ölçü olarak kabul edilmediği bu oluşumlar, yaşanan anın egemen eğilimleriyle birlikte varılmaktadırlar. Böylece egemen sınıfın ideolojisi, kültürü sol oluşumların ideolojisi ve kültürü haline getirilmiştir. Ve bu ortamda, bu oluşumların içinden birileri, dün söyledikleri ile bugünkü arasındaki farklılığı sorabilecek durumda olmadıkları gibi, **dün** yeni bir “senaryo” ile yeniden yazılabilir, düzeltilebilir olmuştur. “Vatanseverler”in “ihtiyar” ile “delikanlı”nın diyaloglarında olduğu gibi, artık yeni yetişen devrimci kuşağa bilgi aktaracak fazla da kimse kalmamıştır. Çünkü bilgi öğrenilmez, sadece “aktarılır”! Böylece Marksizm-Leninizmin tüm teorik birikimi, bilgi hazinesi olduğu gibi dururken, yeni yetişen kuşağa bilgi “aktarmak” için “ihtiyar” bulmaktan başka yol da kalmamıştır. “Selim abi”nin birkaç yıl içinde böylesine “ihtiyar”laması, solun nasıl eridiğinin traji-komik bir görüngüsüdür.

Durum tahlillerinin yerini “komplolar” ve “senaryolar”ın aldığı bir dönemde sol oluşumlarda görülen popülist-arabesk kültür eğilim-

leri çok daha etkili olmuştur. Aşağıda aktaracağımız yazı, geçen ay birinci sayı ile yayınlanmaya başlayan “*Devrimci Demokrasi*” adlı dergiden alınmıştır. Her türden sıradan ifadeler, deyimler, sözcüklerin yer aldığı bu yazı, aynı zamanda gelinen noktanın nasıl bir çürümeyi ifade ettiğini de göstermektedir:

“İbocu'nun derdinden ancak İbocu anlar. İbocu 'nev-i şahsına münhasırdır'. Çünkü Kaypakkaya geleneği siyasi sahnede bambaşka bir ekolü temsil eder. Kaypakkaya ekolünden gelenler, başka siyasetlerde kendilerini ifade edemezler. Özkaynaktan kopsada, dili ve değer yargıları İbocu'yu belli eder. Meramını anlatamaz. Çatlarsa da patlarsa da oraya bir türlü ayak uyduramaz...

Enver Gökçe affetsin, Meşhur şiirinin dizelerini şimdi, değiştirip terennüm etmekte fayda var: Dost dost! İlle de Birlik!

Fiyakalı olduğu için değil, geleneğin tarihini yaz-boz tahtasına çevirmek için değil, şunun için Birlik...”^[1]

Burada, daha fazla söylenecek şey yoktur, “söz bitirilmiştir”!

Sol Yayınlarda Popülizm Ya da Lümpen-Arabesk Kültürün Egemenliği

[Bu yazı, ilk kez Kurtuluş Cephesi'nin **Mayıs-Haziran 1994** tarihli 19. sayısında yayınlanmıştır.]

Son zamanlarda Türkiye sol hareketlerinin yayın politikalarında önemli "gelişmeler" oldu. Yıllar boyu aylık legal teorik-politik dergi çıkarmak başlı başına eylem olarak kalmışken, son dönemde ilkin 15 günlük ve ardından haftalık olarak yayınlanan legal sol dergiler çıkartılmaya başlandı. Hemen hemen her haftalık legal sol dergi, neredeyse düzenin günlük basınıyla rekabet eder düzeyde bir muhabirler ve bürolar ağı kurmaya yöneldi. Kimileri bunu günlük bir gazete çıkarmanın hazırlıkları olarak tanımladılar. Böylece legal sol yayın alanı neredeyse 1970-71 ve 1979-80 dönemi ile yarışır hale geldi.

Bu moda içinde, kendisini THKP-C "geleceğinden" geldiğini ilan edenlerin başı çekmeleri de bir başka "orijinallik"dir. Oysa THKP-C'nin yayın politikası belirlenirken, bu moda akım için Mahir yoldaş şöyle diyordu:

"Bugün, ülkemizde, revizyonizmin etkinliğini çeşitli alanlarda görmek mümkündür. Mesela, sosyalist aydınlar için ayrı seksen sayfalık bir aylık dergi, 'orta seviyede' olanlar için haftalık onaltı sayfalık bir dergi, işçi ve köylü kitleleri için de bir kitle gazetesi çıkarma; revizyonist bir yayın politikasının ifadesinden başka birşey değildir."

Bütün bunlar ülkemiz solunda yıllar boyu tartışılmış konular olmasına rağmen, moda akım her yeri kaplamıştır. Üstelik bunların Marksist-Leninist belirlemelerle ilgi ya da ilgisizlikleri üzerine hiçbir şey söylenmeksizin. Sanki herkes "ben yaptım oldu" mantığı içinde olmada sözleşmiş gibidirler. Her türlü devrimci ilke ve değer bir yana bırakılmıştır. Bunun, solda yıllar boyu egemen olan revizyonizmin ve oportünizmin oluşturduğu bir temel üzerinde şekillendiği her türlü tartışmanın dışındadır.

Ancak legal sol yayınlarda ortaya çıkan ki-

mi ifadeler, yazılar, haberler sorunun bununla sınırlı olmadığını da göstermektedir. Bu yayınlara şöyle bir göz atıldığında, ilk göze çarpan olgu, popülizm ve arabesk-lümpen kültür öğeleridir.

Herhangi bir özel radyo ya da televizyon yayınında duyulabilecek lümpen kültür terimleri (ki buna argo demek bile zorlaşmıştır) herhangi bir legal sol yayında açıkça kullanılabilir. Aynı şekilde herhangi bir popüler mizah dergisinde görülebilen arabesk çizimler ve "espriler", legal sol yayınlarda "özel teşvikli" özel sayfalar haline getirilmiştir. Mizah kavramının tümüyle belirsizleştiği, devrimci eleştirinin yerine "mizah" sayfalarının egemen olduğu, siyasi gerçeklerin karikatürize edildiği bir ortam yaratılmıştır.

Bugün ifadesini Tarkan vs. adlarla piyasada boy gösteren "popçular"da bulan bu lümpen-arabesk kültür karşısında gösterilen bu uyumluluk, 1980 sonrasında toplumda ve solda ortaya çıkan tahribatların boyutlarını göstermeye yetmektedir.

"Proleter kültür"ün, gerek kavram olarak, gerekse söylem olarak ortadan yok edildiği bir legalizm içinde arabesk-lümpen kültürün egemenliğine şaşmamak gerekir.

Bireyselleşmenin "çağın gereği" ilan edilmesiyle başlayan ve giderek özel yaşamın kitleselleştirilmesi ile gelişen lümpen-arabesk kültürün sol unsurlar üzerindeki egemenliği, kendi dinamiklerini, 12 Eylül askeri darbesinin uyguladığı terörde ve bu terör sonrasında T. Özal'ın ilan ettiği "transformasyon" koşullarında bulmaktadır.

Bireyselleşme ve özel hayatın kitleselleştirilmesi (bir yazının ifadesiyle "kamusallaştırılması"), eski sol unsurların devrimci mücadele sürecinde bağlı oldukları her türlü değerle bağlarını koparmanın aracı olmuştur. Bunun ürünleri ise, herkesi "kullanma" peşinde

Bulmacalardan birisi *Özgür Ülke*'de yayınlanmıştır. Diğeri ise, "Biz halkız gelecek ellerimizdedir" "logo"suyla yayınlanan *Özgür Gelecek*'te yayınlanmıştır. Görüleceği gibi, herhangi bir bulmacada kolay kolay yer verilemeyecek sözcükler rahatlıkla kullanılmaktadır. Üstelik *Özgür Gelecek*, *Özgür Ülke*'yi "sol" layarak, yanıtta değil soruda bunu "özgür"ce yapabilmiştir.

Şüphesiz bunlar bir siyasal yayın organının kendisi açısından "denetim dışı" girmiş "sapmalar" olarak tanımlanabilir. Zaten bizim amacımız da, herhangi bir siyasal yayının çalışan bireylerinin temsil ettiği siyasal hareketten bağımsız olarak, topluma egemen kılınmış olan lümpen-arabesk kültürden etkilenildiğini ortaya koymaktır.

Yine aynı şekilde legal sol yayınlarda sıkça yayınlanan karikatürlerin giderek, arabesk çizgi romana kayması ve devrimcilerin çizgilerle "resmedilmesi"nde yayınlaşan "pop"-arabesk eğilimlerden de söz etmek gerekir.

Mücadele dergisinde kimi zaman yayınlanan çizgi-gerilla "tip"lerinin, giderek arabesk-pop dünyasından fırlamış tiplere benzer hale gelmesine pek şaşmamak gerekebilir. Gerekebilir, çünkü *Mücadele* dergisi, "devrimci afişler" konusunda yayınladığı bir "çözümleme" sinde "reklamcılık" dünyasının kullandığı yöntemlerin kullanılması gerektiğini ifade etmiştir. Ancak yine de, 1980 sonrasında, topluma yayılan ve özellikle gençlik kesiminde büyük etki yaratan lümpen-arabesk çeşitlemeler karşısında, devrimci-proleter kültürün (üretildiği alanların özellikleri bir yana bırakılırsa) ne denli zayıfladığını göstermektedir. Yayınladıkları kimi duyurularda da görüleceği

gibi, devlet sorununu (aynı zamanda iktidar sorunu) birinci dereceden ilgilendiren bir konuda ve devrimci mücadelenin hedefleri kapsamındaki bir kurum (DGM) çok basit biçimde karikatürize edilebilmektedir.

Aynı biçimde bir başka karikatürize etme olayını *Özgür Gelecek* dergisinde görmek mümkündür. Özellikle bu derginin özenle koruması gereken bazı değerleri, popülist bir

söylem kullanma eğilimi nedeniyle, nasıl bozabileceklerini, İbrahim Kaypakkaya'nın kişiliğinde ortaya koymalarına bakmakla, anlamak olanaklıdır.

“İbrahim diyor ki”li yazılarıyla İbrahim Kaypakkaya'nın devrimci saygınlığı popülizme kurban edilebilmektedir. Aynı popülizmi, yine İ. Kaypakkaya'nın şahsında, bu kez de resimli-romanda kullanmakta sakınca görmemişlerdir.

İster adına “resim” diyelim, ister “çizgi”, sonal olarak İbrahim Kaypakkaya'yı dinsel bir kişiliğe büründürebilmektedir. İ. Kaypakkaya'nın, bir “ruh” ya da “hayalet” gibi algılanması ya da algılatılması ona yapılabilecek en büyük haksızlıktır. Hele ki, aşağıdaki resimlerdeki konuşmalarda olduğu gibi, bir karede “kasketli genç” olurken, diğer karede “İbrahim yoldaş” oluvermesi popülizmin nerelere kadar uzanabileceğinin somut ifadesi olmaktadır.

Ancak söz konusu olan dergide görülen popülizm bununla da sınırlı kalmamaktadır. Yukardaki çizgi-romanda görüldüğü gibi, dağlarda nöbet tutan kadın gerilla Hollywood filimlerinin 1990 versiyonlarından fırlamışça-

sına çizilmiştir. Amerika'da ya da Avrupa' da yayınlanan pekçok çizgi-roman dergilerinde sık sık görülen böylesine tiplerin “resmedilmesi”, aynı zamanda popülizmin lümpen-arabesk kültürle olan yakın ilişkisini göstermektedir.

Evet, devrim mücadelesinde çizgiye dayalı pekçok yayın çıkmıştır. Ama bunlarda açıkça görüleceği gibi, karikatür çizimleri kullanıldığında bile, mevcut lümpen-arabesk kültürün izlerini bulmak hemen hemen olanaksızdır. Kitlelerin eğitim düzeylerinin düşüklüğü veri alınarak, onlara devrimci bir bilinç ulaştırmak bir şeydir, onlara arabesk-lümpen kültürle ulaşmaya çalışmak başka bir şeydir. Her sol yayın bu konuda üzerine düşen sorumluluğu yerine getirmelidir. Bunu yapmak bir zorunluluktur, aksi halde pragmatizmle birleşen bu lümpen-arabesk kültür yeni ve genç devrimci kuşakların da etrafını kuşatacaktır. Bu da, bizleri, her türlü ilke ve değerini hiçe sayıldığı, sadece “işbitiriciliğin” marifet sanıldığı bir kuşakla yüz yüze bırakacaktır. Böyle bir ortamda da kimse kimseye “insanlık suçu” işlediğini bile söyleyemeyecektir.

Türkiye Tarihinden

İlhan TEKELİ

[Türkiye’de ve Dünyada Yaşanan Ekonomik Bunalım, Sunuş, 1984, Yurt Yay.]

Dünya kapitalizmi uzun salınımlı derin bunalımlarından birini daha yaşıyor. Bu sistemin bir parçası olan Türkiye de bir yandan bu bunalımın iktisadi ve siyasal sonuçlarını tüm ağırlığıyla taşıırken öte yandan bunalımdan çıkmayı sağlayacağı ümidiyle “24 Ocak kararları” diye anılan iktisadi politikaları uyguluyor. Bu politikaların kitabın ilerideki bölümlerinde tartışılacak içeriği kadar, topluma sunulmuş biçimi de önemli. Bir politika, tutarsız içeriğine karşın topluma başarılı biçimde sunuldu mu, başarısızlıkları uygulamada açıkça ortaya çıkıncaya kadar, yeni politika arayışlarını engelliyor, toplumda yeni ve yaratıcı politikalarca değerlendirilecek fırsatların yitirilmesine neden oluyor.

“24 Ocak kararlarının” belki de ekonomik içeriğinden daha ilginç olan yönü oldukça karmaşık bir propaganda kampanyasıyla topluma sunulma biçimidir. Bunalıma düşmüş bir ekonomide yeni bir programın sunulmasının başlangıçta kolay olduğu söylenebilir. Geçmişteki ekonomik politikaları yadsıyarak, bunalımın ortaya çıkmasını yüzeysel de olsa bu politikalarla ilişkilendirerek, yeni politikaları kitlelere bir kurtuluş gibi göstermek kolaydır. Eğer herşey kağıt üzerinde kalacak olsa bu inanç sürdürülebilir. Oysa bu politikalar uygulamanın mihenk taşında sınanacaktır. Politikalar uygulanıp sonuçlar somutlaştıkça kitlelerin ümidlerine yanıt veremeyen politikaları savunmak olanağı kalmayacaktır. 24 Ocak kararları bir istikrar politikaları paketidir. Bu paketler genellikle tüm ülkelerdeki politikacıların siyasal sonuçlarından kaçınmak için uygulamak istemedikleri kararları içerir. Nitekim Türkiye’de de uygulanmaya başlandıktan dört yıl geçtikten sonra, bu politikaların burjuvazinin küçük bir kesimi dışında tüm toplum kesimlerinin çok önemli kayıplarına neden olduğu görülmüştür. Bu politikaların ortaya atıldığı dönemde destekçisi olan büyük holdinglerin önemli bir kesimi desteklerini geri çekmiştir. İlginç olan bu sonuçların ortaya çıkması değildir, bu beklenen bir durumdur. İlginç olan 24 Ocak kararlarının sahipliğinin Türkiye’de hâlâ bölüşülememesidir. Birbirini izleyen iki dönemde ekonomik politikaların “baş sorumlusu” olma rolünü benimseyen Özal ve Kafaoğlu bu kararlara sahip çıkmakta yarışmaktadırlar. Özal kurduğu siyasal partinin ekonomik programını ve propaganda kampanyasını bu kararlara sahip çıkmaya oturtabilmektedir. O zaman şu sorunun yanıtlanması önem kazanıyor: Toplumun hemen hemen her kesiminin kaybına neden olan bir politikaya sahip çıkmakta niçin yarışılmaktadır?

Böyle ilginç bir durumun ortaya çıkması tek bir nedene değil, değişik nedenlerin üst üste düşen etkilerine bağlanabilir. Bunlardan birincisi konunun sunulmuş biçimiyle yakından ilişkilidir. Türkiye’de ekonomik kararlar sunulurken iktidarlar genellikle kararların ideolojik içeriğini gizleme, pragmatikliğini ön plana getirme eğilimindedirler. Oysa “24 Ocak kararlarında” pragmatiklik kadar ideo-

lojik özellikler de ön plana getirilmiştir. 24 Ocak kararları soldaki büyük siyasal partinin başarısız bir iktidar deneyinden sonra hızla oy kaybettiği bir dönemde, serbest piyasa ekonomisine dönüş söylemiyle, sağ cephenin bir politikası olarak sunulmuştur. Program solun karşı seçenekler ortaya koyamadığı bir çözüm olarak tanıtılmıştır. Böyle bir sunumun Türkiye'nin 1980'li yıllarında oldukça etkili olduğu anlaşılmaktadır. Program bu tür bir programın, uygulanması sonucunda kaybedeceği açık olan, iç piyasa için üretim yapan işçevrelerinin bile desteğini sağlamıştır. Bu çevrelerin desteğini yitirmesi için oldukça uzun zaman geçecektir. Bu olgu bize yalnız sunuş biçiminin niteliği hakkında bilgi vermiyor. Aynı zamanda da Türkiye'de iş çevrelerinin davranışlarının ne kadar ideolojik içerikle yüklü hale geldiğini de gösteriyor.

Bu durumu sadece sunuluş biçimine bağlamak doğru değil. İkinci bir etkene daha değinmek gerekiyor. O da 24 Ocak kararlarının gerçek uygulamasının askeri bir yönetim varken gerçekleştirilmesidir. Kararlardan kaybeden kesimlerin kitle örgütlerinin ortadan kalktığı ya da etkisizleştiği, basının denetim altında olduğu bir ortamda bu politikalara tepkilerin birikmesi ya gecikmiş ya da açık hale gelememiştir.

Üzerinde durulması gereken bir başka özellik, bu kararlarla ilgili bir başarı söyleminin oluşturulmasıdır. Bu kararlar sonucu içte tarım ürünleri üreticisinden, işçiye, memura ve sanayiciye kadar büyük bir kesim kaybederken, işsizlik yaygınlaşıp, yatırımlar büyük ölçüde dururken, dışta, özellikle IMF çevrelerinde bir başarı söylemi gelişmiştir. IMF ihracatın ilk iki yıl içinde artışı, enflasyonun yüzde 30'lar düzeyinde seyrini ve Türkiye'nin IMF reçetesini büyük bir duyarlılıkla uygulamasını bir başarı olarak kabul etmektedir. Dünyada pekçok ülkeye önerilen IMF reçeteleri diğer ülkelerde çok daha kötü sonuçlar vermiştir. Bir yandan Türkiye'nin, petrol fiyatlarındaki artışın getirdiği para akımıyla genişleyen Ortadoğu pazarna yakınlığı, öte yandan Irak-İran savaşının Türkiye'ye sağladığı ek ihracat üstünlükleri Türkiye'de bu programa bir süre için diğer ülkelere göre daha başarılı olma görünümü vermiştir. IMF'nin kendi politikalarını sürdürbilmesi için de başarıya gereksinimi var. O zaman Türkiye'nin içinde başarısız olan ekonomik politikalar dışarda bir başarı olarak sergilenebiliyor. Bu da içte bölüşülecek bir başarı görüntüsünün oluşmasına yardım ediyor.

Dıştan başarılı görünme, "24 Ocak kararlarının" tek seçenek olarak sunulmasıyla birlikte ilginç bir etki yaratıyor. "24 Ocak kararlarını" daha kötü hale düşmemek için razı olunması gereken kader haline sokuyor. "24 Ocak kararları" sunulurken bunların pragmatik yönü olarak "tek" seçenek olduğu üzerinde duruldu. Bu çözümün anahatları IMF'ce belirlendiğine göre bu "teklik" politikayı uygulayanların buluşçu gücüyle açıklanan bir "teklik" değildir. Bir otoritenin başka yola izin vermemesi anlamında "teklik"tir. İçilmeye razı olunacak ilaç anlamında bir "teklik.". Böyle bir "teklik" söylemi kurulunca, bu otorite tarafından başarılı görülme ayrıca önem kazanmaktadır. Türk ekonomisi geçmişinde içine girdiği borç tuzağı dolayısıyla IMF yeşil ışığı olmadan ekonomisini yürütemiyorsa, günlük yaşamdaki örneklerle bu inanç halk arasında pekiştirilmiş durumdaysa, dışardan başarılı görülme siyasal değeri olan bir sonuçtur. Ekonomi büyük atılımlar yapmasa bile yeşil ışık yanmakta devam edecek, Türkiye borçlanmasını sürdürerek, daha kötü duruma düşmeyecektir. IMF reçetesinin uygulanmasındaki başarıyı kişiselleştirmeye çalışmak, işte bundan doğuyor.

Eğer bir toplumda bu tür bir siyasal başarı bölüşülmesi gündemde bulunuyorsa o toplumda geleceğe güvenle bakılmıyor demektir. Toplum ileri atılımlara karşı inancını yitirmiştir.

"24 Ocak kararlarının" etrafında yaratılan ideolojik söylem üzerinde daha fazla durmaya gerek yok. Bunu Türkiye'de halkın razı olması gereken "tek" seçenek olmaktan çıkarmak gerekiyor. Güncel sorunların dışına çıkıp, tarihsel bir değerlendirmeye gidildiğinde, farklı sonuçlara ulaşmak olanaklı. Tarihe bakıldığında bunalımların bir ülkeye sıkıntılar getirdiği kadar, değerlendirilebilecek fırsatlar da getirdiği görülüyor. Bu fırsatları iyi değerlendirebilen ülkeler dünya bunalımdan çıkarken dünyadaki yeni işbölümünde eskisinden daha üstün bir yere sahip

olabiliyorlar. Ekonomisinin büyüklüğü, coğrafi konumu, geçmişteki birikimiyle Türkiye böyle bir bekleyişe sahip olabilecek ülkelerden biridir. Nitekim Türkiye'nin yakın geçmişi bu konuda iyimser olmayı gerektiriyor. Türkiye'nin 1930 bunalımında böyle bir atılımı gerçekleştiren ülkelerden biri olması ümid veriyor. Ama bunun için, Türkiye'nin bunalımdan çıkış konusunda daha aktif politika arayışları içinde olması, "tek" seçenek olarak IMF reçetelerini görmemesi gerekiyor.

Böyle bir arayış için yaşanan ekonomik bunalımın nedenlerini, uygulanan bunalımdan çıkış politikalarının sonuçlarını irdeleyen araştırmalar yapılarak, toplumun değişik kesimlerine yaygınlaştırılmalı ve değişik politika seçenekleri kamuoyunda tartışılır hale getirilmelidir. Bu hem bilimsel gerçeklik adına, hem sağlıklı bir demokrasinin kurulabilmesi, hem de geniş halk kesimlerinin yararlarının korunması için gereklidir. Oysa Türkiye'de "24 Ocak kararları"nın oluşturulması, sonuçlarının izlenmesi, yeni seçenekler önerilmesi konusunda yapılan araştırmalar ister devlet bürokrasisinde olsun ister bilim çevrelerinde olsun yeterli nicelik ve nitelikte olmamıştır. Kuşkusuz bunda "24 Ocak kararlarına" tek seçenek olarak bakılmasının da etkisi vardır. Bu durumda devlet kesiminde yapılan araştırmalar yeni seçenek arayışlarından çok "24 Ocak kararlarının" sürdürülebilmesi için kanıtlar oluşturmaya dönük olmuştur.

30 MART 1972 KIZILDERE

MAHİR ÇAYAN

1946 Samsun

ERTAN SARUHAN

1942 Fatsa

SİNAN KAZIM ÖZÜDOĞRU

1949 Şarkışla

SABAHATTİN KURT

1949 Gevaş

AHMET ATASOY

1946 Ünye

HÜDAİ ARIKAN

1946 Çivril

CİHAN ALPTEKİN

1947 Adeşen

NİHAT YILMAZ

1937 Fatsa

ÖMER AYNA

1952 Dicle

SAFFET ALP

1949 Kayseri

**ÖMÜR
KARAMOLLAOĞLU**
30 OCAK 1955/AKÇADAĞ
24 MART 1977/ANKARA

1955 yılında Malatya'nın Akçadağ ilçesinde doğdu. 1971 yılında Ankara Abidinpaşa Lisesi'nde okurken devrimci mücadeleye bir sempatizan olarak katıldı. 1974-75 döneminde SBF-BYYO'da yüksek öğrenim gençliğinin akademik-demokratik mücadelesinde aktif olarak yer aldı. 12 Mart sonrası ilk öğrenci derneklerinden olan SBF-BYYO Öğrenci Derneği'nin kuruluş çalışmalarına katıldı. Aynı dönemde AST'da oyuncu olarak da çalışan Ömür yoldaş, M. Gorki'nin "Ana" ve B. Brecht'in "Carrar Ana'nın Tüfekleri" oyunlarının sergilenmesinde yer aldı. 1975 başından itibaren THKP-C/HDÖ üyesi olarak profesyonel devrimci yaşamına başladı. İlk görevi Ankara'daki legal kadroların sorumluluğunu üstlenmek oldu. Beylerderesi'nden sonra Ankara Bölge Komitesi'nde yer aldı. 1976-Haziran Kararı'ndan sonra Güney Anadolu ve Hatay bölgesinde kadroların politik eğitimleriyle görevlendirildi. Aynı yılın Aralık ayında THKP-C/HDÖ-Ankara Bölge Yöneticiliği'ne atandı. 1977 yılında THKP-C/HDÖ'nün Öncü Savaşına başlamasıyla birlikte gerçekleştirilen "26 Ocak Harekâtı"nda yönetici olarak yer aldı. 1977 Şubat'ında Genel Komite üyeliğine getirildi. Ankara ve Karadeniz Bölgelerinin Merkez Yöneticisi olarak şehir ve kır gerillasının stratejik örgütlenmesiyle görevlendirildi. "19 Şubat Harekâtı"nın düzenlenmesinde görev aldı.

"30 Mart Harekâtı"nın ilk günü, 24 Mart 1977'de, Ankara'da şehit düştü.

MEHMET YILDIRIM

1957 Tokat doğumlu ve küçük-köylü bir ailenin çocuğudur. İlkokulu bitirdikten sonra, İstanbul'a gelerek, küçük işyerlerinde ve krom kaplama ustası olarak, çeşitli fabrikalarda çalışmıştır. Fabrika işçiliği döneminde sendikal faaliyetlere katılmış ve bu faaliyetler çerçevesinde Devrimci Sağlık-İş sendikasında çalışmalarını sürdürmüştür. Bu çalışmalar sırasında örgütle ilişkiye geçmiş ve 1978'de sendikal çalışmada örgüt üyesi olarak yer almıştır. 1978 sonlarında profesyonel kadro olarak Bakırköy çevresinde örgütsel çalışmalara katılmış ve Şubat 1981'de Genel Komite üyesi olmuştur. 15 Mart 1981'de Bahçelievler'deki çatışmada şehit düşmüştür.

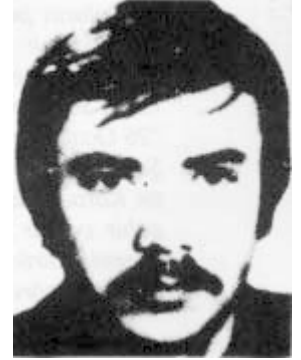
NİHAT KURBAN

1958 Kars doğumlu olup, lise yıllarında Kars'ta THKP-C sempatizanı olarak devrimci mücadeleyle tanışmıştır. 1977 içinde örgütsel ilişki içine girmiş ve aynı yıl içinde örgüt üyesi olmuştur. İstanbul Hukuk Fakültesi öğrencisi olmakla birlikte zamanının büyük bir kısmını Kars'taki örgütsel çalışmalarda geçirmiştir. 1979 yılında bir silahlı çatışmada yaralanması üzerine, bir süre örgütsel çalışmaların dışında kalmışsa da, 1980 ortalarında Kars il yöneticisi olarak atanmıştır. Şubat 1981'de Genel Komite üyesi olmuş ve 15 Mart 1981'de Bahçelievler'deki çatışmada şehit düşmüştür.

CEMALETTİN DÜVENÇİ

1956 Tekirdağ doğumlu olan yoldaş, küçük-köylü bir ailenin oğludur. Ailesinin İstanbul'a taşınmasından sonra, işçi olarak çalışmaya başlamıştır. Devrimci mücadeleyle ilişkisi, Bakırköy çevresindeki demekler düzeyinde başlamış ve Halkevleri'nde faaliyet sürdürmüştür. 1976'dan itibaren örgütsel ilişkiye girmiş ve 1977-78 döneminde Bakırköy çevresinde örgüt üyesi olarak çalışmıştır. 1978-80 döneminde profesyonel kadro olarak çalışmıştır. 1980 Nisan operasyonundan sonra, İstanbul bölgesinin yeniden düzenlenmesinde görev üstlenmiş ve aynı yılın sonlarından itibaren, pragmatik ve sağ-ekonomist sapmaya karşı mücadelede etkin bir rol oynamıştır. Şubat 1981'de, pragmatik sapma içindeki unsurların ihracından sonra Genel Komite üyesi olmuştur. 15 Mart 1981 günü, Genel Komite toplantısının yapılacağı Bahçelievler'deki örgüt evinin düşman güçlerince kuşatılması üzerine, diğer üç yoldaşıyla birlikte silahlı çatışmaya girişmiş ve dört saatlik çatışma sonucunda, diğer üç yoldaşıyla birlikte şehit düşmüştür.

SÜLEYMAN AYDEMİR

1957 Denizli doğumlu olup, Adana İktisadi ve Ticari İlimler Akademisi'ne girdikten sonra, devrimci mücadeleyle tanışmıştır. 1978 sonuna kadar öğrenci çevresinde etkili olan DY ilişkileri içinde faaliyette bulunmuş ve DY'ye karşı, aktivizm sloganıyla ortaya çıkan DS ile kısa bir süre ilişkisi olmuştur. DS'nin öz olarak DY'den farksız olduğunu kendi öz deneyimiyle gören Süleyman yoldaş, 1979 ortalarında örgütsel ilişkilere girmiştir ve aynı yıl içinde Adana bölgesinde kadro olmuştur. 1980'de profesyonel kadro olarak çalışmaya başlamıştır. 12 Eylül 1980 tarihinde ihbarcı tutum ve davranışlarından, her türlü uyarıya rağmen vazgeçmeyen bir kişinin cezalandırılması eylemine katılmış ve eylem sonrası Serdar Soyergin'le birlikte düşmanın askeri birlikleri ile giriştiği çatışmada bir yüzbaşıyı öldürmüştür. Bu olaydan sonra İstanbul bölgesinde görevlendirilmiş ve 15 Mart 1981'de Bahçelievler'deki çatışmada şehit düşmüştür.

http://www.kurtuluscephesi.com

3. Yılında

"Evet, artık '*Kurtuluş Cephesi de İnternet'te!*'

Bu, bir övünme sözü ya da 'büyük bir iş başarma' ifadesi değildir.

Bu, kimilerinin yaptığı gibi, bir reklam aracı da değildir.

Bu, ülkemiz solunda belirli sayıda legalistin ya da legalleşmeye çalışan örgütlenmenin 'medyatik' olarak kullandıkları bir alana giriş ilanı da değildir.

Bu, sadece sözü çok edilen ve dolayısıyla büyütülen bir ortamın nasıl ve ne ölçekte kullanılabileceğini gösteren bir ifadedir.

Bu, artık, '**www.kurtuluscephesi.com**'dan, Kurtuluş Cephesi sayılarını ve Eriş Yayınlarının çıkarmış olduğu kitapları bulmanın ve almanın olanaklı olduğunu açıklayan yalın üç sözcüktür.

Bu, bir araçtır ve bu araca ulaşabilme olanaklarına sahip olanlar için geçerli bir araçtır.

Kimilerinin söylediği gibi, 'homepage'den hoşlanacağınızı umarız' da demiyoruz.

Sözümüz sözdür:

Merhaba!"

Kurtuluş Cephesi'nin Mayıs-Haziran 1998 tarihli 43. sayısında İnternet sayfasının yayına başlayışına ilişkin yazımız yukardaki sözlerle son buluyordu. Aradan geçen iki yıl içinde, Kurtuluş Cephesi dergisinin İnternet sayfası, başlangıçta ortaya konulan çizgi doğrultusunda yayınına devam etti.

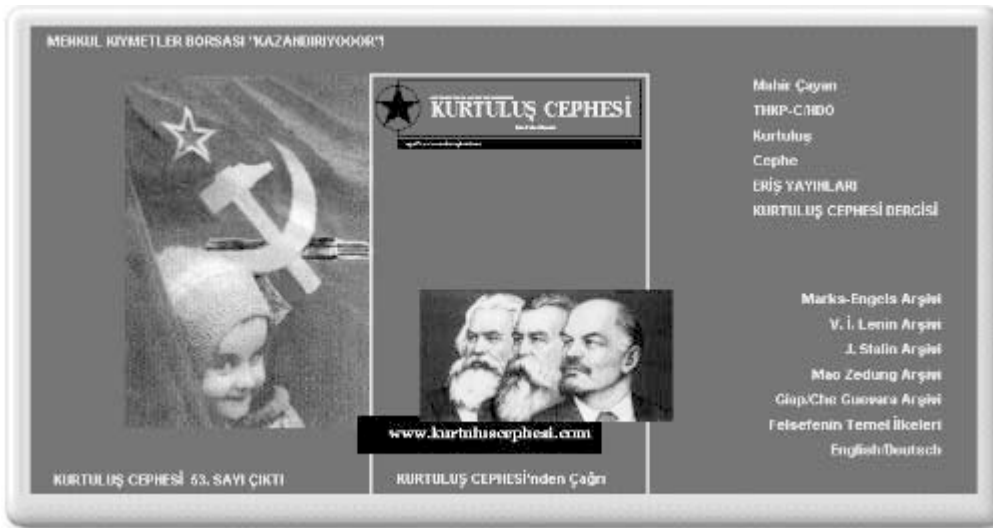
İçerik olarak, 13 alt bölümden oluşan İnternet sayfası 1536 dosyaya ulaştı. Bu dosyaların 927 tanesi .html formatında yazılı metinler

ve kalanları değişik formatlarda resim ve şekillerden oluşmaktadır.

927 yazılı metin dosyasının 330'u Kurtuluş Cephesi dergilerinin Kasım-Aralık 1994 tarihli 22. sayısından bugüne kadarki sayılarında yer alan yazılardan oluşmaktadır.

161 yazılı metin dosyası Eriş Yayınları tarafından yayınlanmış kitaplar ve THKP-C/HDÖ' ne ilişkin belgelerden oluşmaktadır.

200 metin dosyası, Marks, Engels, Lenin,

Stalin, Mao, Che, Giap'ın kitaplarını içermektedir.

Diğer metin dosyaları ise, RAF, MRTA gibi örgütlerin belgeleri, değişik kitaplar (G. Politzer, Clausewitz, Marighella vb.) ile felsefe sözlüğü ve devrimci marşlardan oluşmaktadır.

Marks-Engels'e ilişkin 14 kitap; Lenin'in 24 kitap ve makalesi ile Stalin ve Mao'nun 8 yapıtı Kurtuluş Cephesi İnternet Sayfası'nda yer almaktadır.

Yine, Kurtuluş Cephesi İnternet Sayfası'na paralel olarak yayın yapan diğer İnternet sayfasında (<http://www.datacomm.ch/fidel>), 252'i yazılı metin dosyası olmak üzere, toplam 525 dosya bulunmaktadır. Bunlar içinde İngilizce 32 Marksist-Leninist klâsik yer almaktadır.

Böylece, iki yıl içinde, Kurtuluş Cephesi sayılarının ve Eriş Yayınlarının çıkarmış olduğu kitapları İnternet ortamında bulmak ve almak olanaklı hale getirildiği gibi, pekçok Marksist-Leninist yapıtı almak ve okumak olanaklı hale getirilmiştir.

Tüm bunlara karşın, İnternet ortamına ilişkin olarak başlangıçta yaptığımız çağrı konusunda bir ilerleme sağlayamadığımız da bir gerçektir.

Kurtuluş Cephesi'nin 43. sayısında yaptığımız çağrıda şöyle diyorduk:

“Bugün ülkemizde egemen olan ideolojiszleştirme uygulamalarının sonuçlarından birisinin de Marksist-Leninist teorik düzeyin alabildiğine düşmüş olmasıdır. Her devrimci ve devrimci örgütün, bu konuda üzerine düşeni yapmak durumunda olduğu açıktır.

Ancak ülkemizde otuz yılı aşkın süredir Marksist-Leninist klâsikler birer ticari meta olarak birkaç yaynevi tarafından basılmakta ve dağıtılmaktadır. 1980 sonrasında oligarşinin bilinçli uygulamaları ile kağıt fiyatlarına yapılan olağanüstü zamlar, bu yaynevlerini neredeyse birer tekel haline getirmiştir. Ayrıca yüksek kitap fiyatları, bu kitapların alınmasını olağanüstü zorlaştırmıştır.

Hiçbir bedel ve sorumluluk taşımaksızın Türkçeye çevrilmiş Marksist-Leninist klâsiklerin ticari metalar olmaktan çıkartılması için İnternet ortamı uygun bir araç durumundadır.

Bu nedenle, Marksist-Leninist klâsiklerin belirli bir İnternet sayfasından ücretsiz olarak dağıtımının sağlanması için, tüm devrimci örgütlerin bilgisayar ortamına geçirdikleri ya da geçire-

cekleri tüm Marksist-Leninist klâsikleri bir araya getirmeleri çağrısını yapıyoruz.”

Aradan geçen tüm zamana rağmen, bu çağrımız boşlukta kalmış ve herhangi bir gelişme ortaya çıkmamıştır. Pekçok sol oluşum, İnternet ortamında kendilerine belli yayın olanakları sağlarken, hemen her zaman, tabir uygun düşerse, kendi “reklamlarını” yapmayı tek amaç haline getirmişlerdir. Elbette bunlar yadırganacak bir durum değildir. Ülkemiz solunun tarihsel gelişimi incelendiğinde, solda yıllardır egemen olan revizyonizm ve oportünizmin ideolojik etkisi hemen görülecektir. Böyle bir ortamda, daha farklı bir kavrayışın egemen olması zaten olanaksızdır.

Böylece, İnternet ortamı, solda birkaç “bilgili” bireyin, değişik sol örgütlenmeler adına birşeyler “yapmaya çalıştığı”, ancak yeri geldiğinde bir “güç gösterisi” olarak kullanıldığı garip bir görünüm almıştır.

1999 yılının başlarında, bir dergi de, “vatanseverlerin sesi” olmadan önce, şunlar yazılmıştı:

“Bilindiği gibi, rakamlar solda sürekli tartışma konusu olmuştur. Özellikle de kitlesel eylemlerdeki rakamlar. Ve tabii bunlarda matematik bir kesinlik olmaz genellikle, sayılar bir ölçüde izafidir. Böyle olduğu için de, kendi durumlarının farkında olmayanlar sık sık başkalarının rakamlarına itirazlarla uğraşır, veya kendi rakamlarını abartırlar. Ama İnternet rakamları konusunda kimse böyle bir şeye tevessül etmemelidir. Çünkü orada izafi bir şey yoktur. Rakamlar tam bir kesinlikle bellidir.”

Bu sözlerden sonra, “15 günlük” bir zaman diliminde kendilerinin İnternet sayfasını 3072 kişinin ziyaret ettiğini, aynı dönemde bir başkasının (SİP'in) İnternet sayfasını ziyaret edenlerin sayısının “17” olduğunu yazarak, kendilerinin ne denli “büyük” olduklarını ortaya koymaya çalışmışlardı.

Daha sonra, aynı kesimin İnternet sayfasını “ziyaret edenler”in sayısında nasıl bir gelişme olduğunu açıklamamışlarsa da, aynı mantık başka pekçok kesimde yansısını bulmuştur.

On yılların oportünistlerinden D. Perinçek'in İP çevresinin “Öncü Gençlik İnternet Gazetesi”nde, aynı mantık şöyle ifade edilmiştir:

“İşçi Partisi Öncü Gençlik'in İnternet sitesi 19 Eylül 1999 tarihinde faaliyete geçti ve siteyi o günden bu

yana (bu gazetenin hazırlandığı saat itibarıyla -11 Ocak 2000-) 15.371 kişi ziyaret etti. Sitemiz günlük ortalama 139 ziyaretle Türkiye'nin en çok ziyaret edilen siyasi sitesi olmuştur. İlginizden dolayı teşekkür ederiz."

İnternet sayfalarna ilişkin sayılar böylesine ortalıkta uçururken, "İnternet Gazeteleri" türemeye başlamış ve nihayet "İnternet Muhabirliği" keşfedilmiştir.

Özgür Politika'nın İnternet sayfasında "keşfedilen" bu yeni "meslek alanı" şöyle tanıtılmaktadır:

"İnternet muhabirliği nedir ?

İnternet bir araç olarak kullanılarak değişik ilgi alanlarından derlenen bilgilerin bize ulaştırılmasıdır. Bu bilgiler İnternet'ten derlenmiş ya da başka bir şekilde hazırlanmış olabilir. Bu yazı ve haberlerden bir kısmı veya hepsi bir inceleme sonrasında Özgür Politika'da veya Özgür Politika İnternet sitesinde yayınlanacaktır. Yazıların bir bölümü hatta sadece İnternet'ten yayınlanabilir, özellikle İnternet ile ilgili olanlar."

Bu "duyuru", İnternet "muhabiri olma şartları"nın da, "Türkçe'nizin iyi olması", "aşağıdaki alanlardan birinde bilgi veya ilgi sahibi olmanız" gibi maddelerle açıklamaktadır.

Sol adına ortaya çıkan bu ve benzeri görünüm, "medya"da İnternet'e ilişkin olarak yapılan yayınlarla desteklenmektedir. Özellikle yeni yetişen genç kuşağın, emperyalizmin, "globalizm" ve "yeni dünya düzeni" propagandası ile koşullandırılmaya çalışıldığı ve bu yolla depolitizasyonun en geniş ölçekte sağlandığı bir ortamda, sol görünüm altında ortaya çıkan bu türden gelişmeler, devrimci faaliyeti "sanal" ortamda birşeyler yapmak (İnternet'te "sörf yapmak") olarak algılayan ve böylece somut pratikten kopuk ve uzak bir kesimin oluşmasına ortam hazırlamaktadır. Bu ise, depolitizasyonun soldan desteklenmesinden başka birşey değildir.

Böylece bir kez daha İnternet'in "**ne olduğu**" sorunu ortaya çıkmakta ve devrimcilerin ve devrimci örgütlerin bu soruya paralel olarak İnternet ortamında **nasil bir çizgi** izleyeceklerini belirlemeleri gündeme gelmektedir. Doğal ve kaçınılmaz olarak böyle bir çizginin belirlenmesi, doğrudan her oluşumun ve örgütün devrim anlayışı, örgüt anlayışı ve çalışma tarzıyla bağlantılı olacaktır, olmak zorundadır. PKK'nin tasfiye süreciyle birlikte açıkça görüldüğü gibi, ideolojik keşmekeşin yıllardır hüküm sürdüğü ülkemiz solunda, olmayan birşeyle bağlantılı bir çizgi belirlemek-

ten söz etmek gibi garip bir durum ortaya çıkmaktadır.

İnternet'e ilişkin olarak daha önce yaptığımız değerlendirmeyi bir kez daha anımsatalım:

"Burjuva ekonomistlerinin 'II. sanayi devrimi' adını verdikleri, bilimsel ve teknolojik gelişmelerin hızlandığı 70'lerin dünyasından, 80'lere geçildiğinde, yeni çağ teorileri yaygınlaşmaya başladı. 1990'ların başında SSCB'nin dağıtılmışlığı koşullarında, bu yeni 'çağ' teorileri, Marksizmin öldüğünü ilân ederek, günümüzün 'iletişim çağı', 'teknoloji çağı', 'enfomasyon çağı' vs. olduğunu sürekli yinelemeye başladılar. Özellikle iletişim teknolojisinde meydana gelen gelişmelerin kapitalistler için yeni pazar ve kâr olanakları yarattığının ortaya çıkmasıyla, bu teorisyenler 'medya' adını verdikleri, basım ve yayın mekanizmalarındaki gelişmeyi yüceltmekte birbirleriyle yarışır oldular. Ve bu gelişmenin, bilgisayar teknolojisindeki gelişmeyle birleştirilmesiyle birlikte son moda İnternet oldu.

Bilgisayar teknolojisindeki gelişmelerin üretim süreci üzerindeki etkileri, üretimin geliştirilmesindeki rolü ve toplumsal ilişkiler alanında ortaya çıkarabileceği değişimler birkaç burjuva araştırmacısının özel ilgi alanı olarak kalırken; bu teknolojinin, tüketim ekonomisi içinde bireysel tüketim nesnesi haline getirilmesinin getirdiği ilişkiler ağı, neredeyse herkesi ilgilendiren bir konu haline gelmiştir. Kapitalizm, kendi üretim süreci açısından, dolayısıyla artı-değeri artırmanın bir aracı olarak ele aldığı bilgisayar teknolojisinin maliyetini, bu yolla topluma yüklemesi, hemen hemen hiç dikkat çekmeyen bir konu olarak kalmıştır. **İnsanların insanlarla ilişkilerinin sınırlandırıldığı, insanın insana ve insani nesnelere karşı yabancılaştırıldığı** kapitalizm koşullarında, iletişim teknolojisi, giderek **yabancılaşmış bireylerin karşılıklı ilişkisini yaratan** bir unsur olarak kullanılmaya başlandı. Bunun en tipik ifadesi ise, İnternet'dir.

Kapitalistlerin ve kapitalist-emperyalist devletlerin artık ihtiyaçları kalmayan bilgileri genelleştirmelerinin bir sonucu olan İnternet, aynı zamanda **yaltık bireylerin daha da yaltılması**nın bir aracı olarak geniş kitlelere su-

nulmuştur.

Benzer gelişme, 'görsel iletişim araçları' adı verilen televizyon, video vb. alanlarda ortaya çıkmıştır. Bireyi ya da bireysel aileyi, bir başka bireyle ya da bireysel aile ile **ilişki içine sokmadan**, aynı ortamın paylaşıldığı duygusunu verebilme özellikleriyle 'görsel iletişim araçları', aynı zamanda **yalıtılmış birey ilişkisinin yeniden üretimi olarak ideolojik bir işlev görmektedir**. Yalıtık bir birey olarak, ülkesindeki ve dünyadaki her türlü gelişme ile 'ilgili' olunabilmekte, ancak bu 'ilgi' sadece görüntüsel ve yalıtılmış bir birey düzeyi ile sınırlanabilmektedir. Görüntüye dayalı, ancak diğer insani duylara da seslenebilen sinemanın 'ölümü', aynı zamanda 'görsel iletişim araçları'nın bireysel tüketime konu olmasıyla birlikte gelişmesi, bu sınırlandırmanın diğer bir görüngüsü olmuştur.

Tüm bu teknolojik gelişmeler ve bunun tüketimi, kaçınılmaz olarak, kapitalist sistemin bir parçası olan 'yeni talep' yaratma faaliyetlerini de etkilemiş ve yaygınlaştırmıştır.

'Amerikan yaşam tarzı' olarak 1950'lerden itibaren dünya çapında yaygınlaştırılmaya çalışılan 'tüketim toplumu', ağırlıklı olarak 'görsel' malzemeye dayandırılmış olması, bu gelişmeden en çok yararlanan ideolojik unsur olmasını getirmiştir. 1950'lerden itibaren Hollywood filmleriyle kitlelere benimsetilmeye çalışılan 'Amerikan yaşam tarzı', televizyon yayınlarının uydular aracılığıyla yayınlanmasının kitlesel hale getirilmesiyle birlikte yeni araçlara ve olanaklara sahip olmuştur. Müzik alanında teknolojinin kullanımıyla ortaya çıkan 'klip'ler, aynı zamanda müziği insanın duyum organına hitap eden bir sanat olmaktan çıkartmış, onu görüntüyle, duyum organından çok görme organına hitap eden bir üretim haline getirmiştir. Böylece 'Amerikan yaşam tarzı' olarak 'tüketim'e yönelik ideolojik propaganda yeni bir araca sahip olmuştur.

Teknolojik gelişmenin otomotiv sanayiinde meydana getirdiği gelişmelerin bir ürünü olarak ortaya çıkan 'küçük' özel arabaların üretimi, kaçınılmaz olarak 'Amerikan yaşam tarzı'nın önemli bir unsuru olan otomobilin yay-

gınlaştırılmasını sağlamıştır. Bu da, kitlelerde, daha düne kadar sinemalarda, televizyonlarda gördüklerinin bir 'imge' olmaktan çıktığı ya da çıkabileceği **sanısı** yaratmıştır. Bunun sonucu ise, 1950'lerden beri sürdürülen propagandanın, 1990'lar dünyasında çok daha fazla 'gerçekleşebilir' bir senaryo olduğu sanısının yaygınlaşmasıyla, yarınlar için toplumsal bir **devrime bağlı** umutların yerine, **mevcut düzene bağlı** umutların geçmesi olmuştur.

Şüphesiz tüm bu görüngüler, aynı zamanda burjuva ideolojik propagandada araçlarının bir yaygınlaşması anlamına gelmektedir. Burjuva ideolojisinin, mevcut düzene bağlı ve mevcut düzen içinde yaşamayı benimsemiş insanlar yaratma hedefi, bu teknolojik gelişmelerle daha kolaylaştırılmıştır. İnsanların, doğa ve toplum hakkında nesnel bilgiye sahip kılınarak, bu bilginin gerçekliği üzerinde belli bir bilince sahip bireyler olmaları, her zaman burjuvazinin karşı durduğu bir düşünce ve eylem olmuştur. Burjuvazi için, bireyin nesnel bir bilgiye sahip olması değil, üretim sürecindeki yerine ilişkin gerekli teknik bilgiye sahip olması yeterlidir. Bunun ötesindeki tüm bilgi ve ilişki, o birey için bir yük olacaktır. Bu nedenle, hızlı tüketilebilir nesnelere, hemen her koşulda, burjuva propagandasının araçları olmuştur. Burjuvazinin tüm bunlardaki tek amacının, proletarya devrimini engellemek olduğu ise, tartışmasız bir gerçektir.

Proletarya devriminin, devrimin gerçekliğinin bilincinde olan kitlelerin eseri olması gerçeği, burjuvazi için ideolojik propagandasında hem çıkış noktasını, hem de amacını belirlemiştir. Kitlelerin bilinç düzeylerinin sınırlandırılması ve devrim için gerekli bilince ulaşmalarının engellenmesi hedefi, burjuvazinin eğitim alanından toplumsal alana kadar tüm faaliyetlerinde belirginleştirilmiştir. Eğitim alanında uygulanan sınav sistemleri, yani 'test' sistemleri, bireylerin belli sorular karşısında sınırlandırılmış yanıtlarla yetinmelerini getirdiğinden, düşünmeyi ve düşünce üretmeyi sınırlandırmaktadır. Aynı şekilde, 'boş zamanlar'ın, sözcüğün gerçek anlamıyla 'boş' bir zaman olarak kullanılması için oluşturulmuş toplumsal araçlar, aynı sınırlamanın sürdü-

Bu sayfa Kurtuluş Cephesi Dergisi ve Eriş Yayınları'nın katkısıyla hazırlanmıştır.

rülmesi olarak bireylerin karşısına çıkartılmıştır.”^[1]

Bu gerçekliği ile ortaya çıkan İnternet, yalıtılmış bireylere dayanan ve bireylerin kendi “bireyselliklerini yaşamaları” gereğinin propagandasının yapıldığı bir dönemde, bu dönemin özelliklerini ve bireylerin durumunu gözönüne almaksızın, bireylere ulaşmanın bir aracı gibi sunulmaktadır.

“İnternet, aynı zamanda devrimci mücadelede yeni bir yönelim olarak ortaya çıkmaktadır. Belki bugün, çok fazla ciddiye alınabilecek bir yönelim olarak görülmesi de, devrimci mücadelenin karşı karşıya bulunduğu sorunlar gözönünde tutulduğunda, bu yönelimin, parçasal ya da yerel düzeylerde önemli yansılar bulacağını ve hatta bulmaya başladığını söylemek pek yanlış olmayacaktır.

Bugün İnternet, üretilen ve üretilmeye çalışılan her türlü yanılısamaya karşın, belirli bir gelir grubunun sahip olduğu teknolojinin iletişim alanında kullanılmasından başka bir şey değildir.”^[1]

Sözün özü, İnternet, **“bir araçtır ve bu araca ulaşabilme olanaklarına sahip olanlar için geçerli bir araçtır”**.

Bu gerçekler bir yana bırakılarak, İnternet’e ilişkin olarak “yeni keşifler” de bulunmak, emperyalizmin bu alanda gerçekleştirmeye çalıştıklarına soldan destek vermekten başka bir anlama gelmemektedir. Ve yine, bu gerçekleri bir yana bırakarak, İnternet ortamına ilişkin

belirlenmiş bir çizgi oluşturmaksızın, belli bireylerin örgütsel faaliyete bir “katkısı” olarak bakmak, aynı zamanda, bu alanda egemen kılınan küçük-burjuva dünya görüşünün solda daha da yaygınlaşmasına neden olacaktır.

Bugün emperyalist sistemin içinde bulunduğu ekonomik buhran koşullarında, sanayi üretiminin giderek düştüğü, sanayi sermayesinin değer yitirme sürecinin devam ettiği, yani aşırı meta ve sermaye üretiminin etkilerinin değişik alanlarda açık biçimde sürdüğü bir ortamda, İnternet, küçük-burjuvalar için yeni bir “sınıf atlama” alanı olarak algılanılmaktadır. Bu da, küçük-burjuva dünya görüşünün etkinlik alanını daha da genişletmektedir.

Dünya çapında ortaya çıkan aşırı-sermaye birikiminin sermayelerin hızla değer yitmesine yol açtığı bu ortamda, spekülatif “senaryolar”la düşen kâr oranlarını yükseltici yönde kullanılan İnternet’e yapılan yatırımlardaki büyük artış, bir yandan İnternet ortamını artan oranda ticari sermayenin faaliyet alanı haline getirirken, diğer yandan küçük-burjuva aydın kesimin istihdam edilmesine olanak sağlamaktadır. Böylece bu alana yöneltilen küçük-burjuva aydınları, aynı zamanda İnternet’e ilişkin her türden yanılısamanın toplumsal ölçekte yeniden-üretimi için bir araç durumuna gelmektedir. Artık onlara İnternet’in “digital” ortamında “özgürlük” ve “refah” görünmektedir. İstediklerinde istedikleri kitabı vb.’ni İnternet’ten “sipariş” edebilmenin “özgürlüğü” içinde ve tüm dünyanın “tüm bilgisi”ni “parmaklarının ucunda” tutabilmenin verdiği “güçle” istediklerini yapacaklarını sanmaktadırlar. Ve bu sanıları, bu “güçle” nasıl para kazanacaklarının planlarıyla birlikte varolmaktadır. İnternet ortamında herşeyin “bulunduğu” yanılısamasıyla, herşeyin “pazarlanacağı” dü-

[1] Kurtuluş Cephesi, “Kurtuluş Cephesi de İnternet’te”, Mayıs-Haziran 1998, Sayı: 43

şüncesine ulaşmaktadırlar. Daha düne kadar bu düşüncede oldukları halde, bunu uygulama alanı bulamayan küçük-burjuva aydını, American Online (AOL) şirketinin hızlı büyümesinin büyümesine kapılmışlardır.

Eğitim sürecinden elde ettiği zihni-emeğinden başka birşeyi olmayan bu kesimin, ekonomik buhran dönemlerinde spekülatif ticari sermayenin hareketinde artış olması gerçeğini görebilmesi de olanaksızdır. Onlara, kapitalizmin ekonomik buhranının, bu üretim tarzının ayrılmaz bir parçası olduğunu, aşın-meta (mal) üretimi anlamına geldiğini, dolayısıyla buhran dönemlerinde mal stoklarının olağanüstü arttığını, böylece meta-sermayenin para-sermayeye dönüşmediğini ve kaçınılmaz olarak stokların eritilebilmesi için satış yapılması gerektiğini, bunun da ticari faaliyetlerin yoğunlaşmasına neden olduğunu anlatmak da kolay olmayacaktır. Ve yine onlara anlatılması zor olacaktır, bu ticari faaliyetteki artışın, dünya ticaret hacmindeki artış olmayıp, stok sahiplerinin kendi mallarını pazarlayabilmek amacıyla ticari faaliyetlere yönelmesinden kaynaklandığını.

İşte bu yanılsamalar ve sanılar içine sokulan küçük-burjuva aydınları, gelecek tüm yaşamlarını belli bir zaman dilimini kapsayan ticari konjonktüre bağlayabilmektedirler.

Küçük-burjuva aydın kesimin böylesine

geniş ölçekte “ticarileştirilmesi”, diğer yandan devrimci mücadeleye katılımları koşullarında “tüccar zihniyeti”nin bu kesimler tarafından var edilmesi sonucunu doğuracaktır: Emek harcamadan, üretmeden “kazanmak”!

Bugün İnternet ortamında bu dünya kavrayışının belirtileri yaygınlaşmaya başlamıştır. Hiç birşey vermeden almak anlayışıyla, çocuklarının okul ödevlerini İnternet’e “yaptırma”ya kalkan anne ve babalar, sınav sorularını İnternet’ten yanıtlamayı düşünen öğrenciler, master tezlerini İnternet aracılığıyla hazırlamayı düşünen lisans üstü eğitim öğrencileri, saatler ve günler süren “sörfler”le, e-mail’ler “atarak” zamanlarını tüketmektedirler. Ve hiç akıllarına getirmemekte oldukları ki, bir başkaları tarafından -şu ya da bu oranda emek harcayarak- İnternet ortamına verilmemiş hiçbir bilgiye ulaşmak mümkün değildir. Bilgisayar alacak paranın olması, İnternet girişi için ayda 19 dolar verecek durumda olmak ve milyonlar tutan telefon faturalarını ödeyebilmek bu gerçeği değiştirmemektedir.

İşte bu yeni yanılsamalarıyla İnternet, hemen her yerde popülitesini sürdürmektedir. Bunları kavrayamayan ve bunlara karşı mücadele etmeyi başaramayan bir solun, İnternet ortamının “reklam getirisi”nden çok, yitirecekleri olacaktır.

Bizden söylemesi...

İnternet İstatistikleri Üzerine

İnternet'in son yıllarda alabildiğine yaygınlaştırılmaya çalışıldığı ve buna paralel olarak her türden mal ve hizmetin pazarlandığı bir ortamda, kaçınılmaz olarak İnternet sayfalarına ilişkin veriler (istatistikler) gittikçe "önem" kazanmaya başlamıştır. Özellikle İnternet'in kapitalist metaların (mal ve hizmetler olarak) "aracısız" olarak dağıtımı için yeni bir araç olarak geliştirilmesi, İnternet üzerinden yapılan satışların artması yanında, bu ortamda mal ve hizmetlerin reklamlarının yapılmasını da yaygınlaştırmıştır. Böyle olunca, basın-yayın kuruluşlarındaki reklamlara ilişkin olarak kullanılan ölçütler, İnternet ortamında da geçerli olmuştur. Kendi dillerinde "reyting" adını verdikleri "izlenme oranları", İnternet ortamında sayfalara yapılan girişlerin belirlenmesi olarak ortaya çıkmaktadır.

İnternet'te "reyting", yani "izlenme oranı", "sayaç" (counter) adı verilen programlar aracılığıyla saptanmaktadır. Kimilerinin "matematiksel kesinlikle" saptandığını söyledikleri "sayaç" verileri, İnternet sayfalarının "izlenme oranları" nı ortaya çıkarmaktadır. Bu verilere bakarak, "en fazla giriş yapılan sayfa" "ünvan"ları ortaya çıkarılmaktadır. Böylece ortalıkta pek çok "sayı" uçuşmaya başlamıştır.

Bugün İnternet ortamıyla az çok tanışıklığı olan herkesin bildiği gibi, elektronik olarak yapılan her işlem, belirli "sayaçlar"la (counter) saptanmakta ve istatistiksel bilgiler olarak alınabilmektedir. Ortalıkta uçuşan "sayılar", tümüyle bu "sayaçlar"ın belirlediği rakamlardan oluşmaktadır.

Bugün İnternet ortamında bu türden verileri derleyen, paralı ya da parasız değişik firmalar faaliyet göstermektedir. Her bir İnternet sayfasına girişleri sayısal olarak kaydeden programlarla yapılan bu işlemler sonucunda, hangi sayfaya kimin, nereden, ne zaman, ne

kadar, nereye vb. giriş yaptığı saptanmaktadır. Bu saptama işlemlerinde en çok kullanılan sözcük "hit" (vuruş) olmaktadır.

İnternet dilinde "hit", bir veri almak için yapılan "giriş" eylemidir. Bu bağlamda, yazılı bir metni almak için yapılan her işlem bir "hit" olduğu gibi, bir başka dosyayı (resim, fotoğraf, şema vb.) açmak için yapılan işlem de bir "hit" olarak kabul edilmektedir. Bir başka deyişle, bilgisayarın bir sayfayı açarken kullandığı her dosya (veri) bir "hit" e karşılık gelmektedir. Örneğin 3 adet resim içeren bir sayfaya giriş yapıldığında 4 hit olur. Bunlardan 1'i sayfa için (yazılı metin) + 3 hit de içindeki resimler içindir. Bu bağlamda, bir İnternet sayfası, içerdiği değişik verilere bağlı olarak birden çok "hit" oluşturabilmektedir.

Genel olarak kullanılan İnternet sayaçları (counter) "hit" rakamlarını vermektedir. Ortaya atılan "ziyaretçi sayıları" da bu "hit" rakamlarına göre ifade edilmektedir.

En sık ve ücretsiz olarak kullanılan sayaçların verdiği "hit" sayıları, giriş yapanların sayısından **bağımsız** ve her yapılan işlemin birim olarak kaydedilmesine dayanmaktadır. Doğal olarak bu tür sayaç verileri basit veriler durumunda olduğu için, fazla bir değere sahip bulunmamaktadır. Ücretsiz olmasının nedeni de bundan kaynaklanmaktadır.

İnternet'in alabildiğine ticarileştirilmesi ve ticari ilişkiler "ağı" haline getirilmesi, kapitalist çerçevede pekçok verinin belirlenmesini gerektirmiştir. Bu da, basit "hit" sayaçlarının dışında ayrı bir "iş" alanı ortaya çıkarmıştır: İnternet istatistikleri.

İnternet istatistikleri, herhangi bir ticari şirketin ya da ticaret sermayesinin "pazar araştırması" çerçevesinde ortaya çıkmış ve bu "pazar araştırması"nın gereklerine uygun olarak prog-

<http://www.datacomm.ch/fidel>

	Günlük Ortalama		Aylık Toplam	
	Hit	Giriş Yapanlar	Kilobayt	Hit
Mart 1999	246	246	198.000	7.652
Nisan 1999	350	382	175.979	10.528
Mayıs 1999	379	445	228.569	11.756
Haziran 1999	640	733	255.561	19.215
Temmuz 1999	575	729	268.023	17.834
Ağustos 1999	449	651	209.640	13.494
Eylül 1999	473	664	206.855	14.207
Ekim 1999	525	911	242.116	16.294
Kasım 1999	961	1.446	395.717	28.846
Aralık 1999	956	1.479	418.580	29.652
Ocak 2000	984	1.312	442.896	30.504
Şubat 2000	801	1.037	396.711	23.240
<i>Genel Toplam</i>		10.035	3.438.654	223.222

ramlanmıştır. Kendi özgün sözcükleriyle söylersek, “pazar araştırması” ve “müşteri profili”nin çıkartılmasına uygun olarak programlanan İnternet istatistikleri, ticari sermayenin yatırımına ilişkin istenilen verileri derlemektedir. Böyle olunca, basit sayaçlardan elde edilen “hit” verileri ile bu tür istatistiklerden elde edilen veriler birbirinden farklı sonuçlar ortaya çıkarmaktadır.

İstatistiksel veriler derleyen sayaçlar, kendi içlerinde değişiklikler gösterse de, temelde ticari sermaye için gerekli olan “müşteri profili”ni çıkartmayı hedeflediğinden, “hit” hesaplamalarında, giriş yapanı esas almaktadır. Bunun için kullanılan temel ölçü, giriş yapanın İnternet bağlantısını kurduğu yerdir. (IP adresi) Belirlenmiş bir yerden (IP adresinden) giriş yapan her kişi-

nin, derlenmesi istenen verilere göre, yaptığı işlemler kaydedilmektedir. Bu kayıtlarda, giriş yapanın yaptığı işlemler (hit) gözönüne alınmaksızın, giriş sayısı saptanmaktadır. Ortalama 30 dakikalık kalış süresi içinde, belirlenen IP ad-resinden yapılan giriş l birim olarak belirlenmektedir. Bu durumda, giriş yapanın, girdiği sayfa sayısı ya da hit sayısı ne olursa olsun, giriş sayısı aynı kalmaktadır.

Bu istatistiksel veri derleyen sayaçların hit verileri ise, aynı zaman süresi içinde, açılan dosyaları tek birim olarak saptamaktadır. Aynı zaman içinde giriş yapan kişinin, sayfa biçimlenmesine bağlı olarak, aynı dosyalara (resim ya da yazı dosyaları) geri dönüşleri ayrıca hesaplanmamaktadır. Bir başka ifadeyle, bu sayaçlar,

<http://www.kurtuluscephesi.com>

	Hit	Açılan Yazılar	Alınan Kilobayt	Giriş Yapanlar
Mart 1999	98.236	24.122	658.355	4.215
Nisan 1999	92.752	24.002	556.748	4.830
Mayıs 1999	98.615	26.470	580.643	4.286
Haziran 1999	99.928	24.922	614.513	4.176
Temmuz 1999	105.666	29.069	648.809	4.967
Ağustos 1999	105.166	29.871	642.959	4.419
Eylül 1999	133.610	34.434	840.075	5.589
Ekim 1999	174.828	41.210	970.112	7.590
Kasım 1999	189.256	46.899	1.176.170	8.412
Aralık 1999	190.386	49.408	1.231.283	8.422
Ocak 2000	163.983	41.931	984.580	7.605
Şubat 2000	156.359	41.885	1.014.342	7.147
<i>Genel Toplam</i>	1.608.785	414.223	9.918.589	71.658

25 Mart 1999-5 Mart 2000

	Hit	Alınan Kilobayt	Giriş Yapanlar
Eriş Yayınları	709.860	2.835.455	48.073
Kurtuluş Cephesi Dergisi	466.307	2.642.201	39.663
Lenin Arşivi	138.553	1.477.293	15.934
Marks-Engels Arşivi	109.717	1.358.014	11.364
Giap/Che Arşivi	66.639	588.707	6.293
Kurtuluş-Cephe	53.034	237.326	6.924
Felsefenin Temel İlkeleri	30.499	259.324	4.703
Mao Zedung Arşivi	20.823	249.989	3.514
İngilizce/Almanca	16.739	55.023	3.883
Stalin Arşivi	6.709	116.683	2.218
MRTA	2.200	13.464	816

tek IP adresi üzerinden yapılan işlemlerde açılan dosyaların ilk işlemini bir hit olarak değerlendirmektedir. Böylece, giriş yapan kişinin, sayfalar arasındaki gezinmeleri, geri dönüşleri, basit sayfaçlar tarafından her seferinde bir hit olarak kaydedilirken, bu sayfaçlar tarafından dikkate alınmamaktadır. Bu türden gezinmelerin saptanması istenildiğinde, basit bir sayfaç yeterli olmaktadır.

Örneğin, Kurtuluş Cephesi İnternet Sayfası'ndan Lenin'in "Ne Yapmalı?" kitabını almak isteyen bir kişi, Lenin'in kitaplarının listesinin bulunduğu sayfadan işe başladığında, 1'i metin dosyası (lenin.html dosyası) olmak üzere 34 dosyanın açılmasını sağlayarak, 34 hit gerçekleştirir. Buradan "Ne Yapmalı?" kitabına geçtiğinde (neyapmalı.html dosyası), ikisi şekil dosyası olmak üzere 3 dosyanın açılmasını sağlayarak 3 hit gerçekleştirir. Aynı kişi/kullanıcı, yeniden Lenin sayfasına dönüş yaptığında, basit sayfaçlar yeni bir hit işlemi yaparken, istatistik veri sayfaçları bu işlemi kayda geçmemektedir. (Özel olarak bu işlemlerin de saptanması istenmesi halinde, bunların da verileri kaydedilmektedir.)

Bir bakıma İnternet sayfaçlarının standartlaştırılmasına yönelinmesiyle belirginleşen bu sayfaç farklılıkları, İnternet ortamında ticari işlemlerin genişlemesine paralel olarak ortaya çıkmıştır. Basın-yayın alanında olduğu gibi, İnternet ortamında da bu gelişmenin belirleyicileri reklam şirketleri olmuştur. Basit sayfaçlarla elde edilen verilere göre yönlendirilen reklamlar, bu sayfaçların verilerinin kolayca artırılabilir olması sonucu "maliyet artışı"na neden olduğu görülmüştür. Basit sayfaçlarda, giriş yapanların herhangi bir sayfaya ulaşabilmeleri için araya yerleştirilecek küçük, ancak hit sayısı yüksek sayfalar koyarak ve geri dönüşlerde aynı sayfaların kullanılmasını zorunlu hale getirerek hit

sayılarını yükseltmek olanaklıdır. Bu hit verilerine bakarak reklamları ve ticari işlemleri yönlendirmek durumunda kalanlar "aldatılmış" olmaktadır. İşte bunun ortadan kaldırılması için sayfaçlarda standartlaşmaya gidilmektedir.

Kurtuluş Cephesi İnternet Sayfası istatistiklerinde kullanılan sayfaç IP adresleri üzerinden verileri saptamaktadır. Tek bir IP adresinden yapılan giriş bir birim olarak kaydedilerek, aylık giriş yapanların sayısı saptanmaktadır. Aynı ay içinde, aynı IP adresinden yapılan tüm girişler 1 olarak sayılmaktadır.

Hit verileri ise, 30 dakika süre içinde giriş yapan kişinin açtığı dosya sayısı, ilk açışa göre saptanmaktadır. Dolayısıyla, kullanıcının geri dönüşleri hit verilerinde yer almamaktadır.

Kurtuluş Cephesi istatistiklerinde kullanılan sayfaçta yazılar, yani metin dosyaları (.html formatındaki dosyalar), hit sayılarından ayrı olarak saptanmaktadır. Böylece metin dosyaları ile resim, fotoğraf, şekil vb. dosyalar birbirinden ayırtedilebilmektedir. Mart 1999 ile Şubat 2000 arasındaki bir yıllık dönem içinde toplam hit sayısı 1.608.785 iken, açılan .html formatındaki sayfa sayısı 414.223 olmuştur. Daha önceki yazımızda da belirttiğimiz gibi, Kurtuluş Cephesi İnternet Sayfası'nda toplam 1536 dosya bulunmakta ve bunların 927 tanesi metin dosyası ve 609 tanesi resim vb. dosyalardır. Ortalama her metin dosyası 3 ile 5 hit'lik verileri içermektedir.

161 .html formatında metin dosyasından ve 152 tane şekil vb. dosyadan oluşan Eriş Yayınları bölümüne, bir yıl içinde, 48.073 IP adresinden giriş yapılmış ve toplam hit sayısı 709.860 olmuştur. Bu bölümde yer alan şekil, resim vb. dosyalarının toplam büyüklüğü 880 kilobayt iken, metin dosyalarının toplam büyüklüğü 5.870 kilobayt'tır ve toplam 34 kitap ve yazıdan oluşmaktadır. (Kurtuluş Cephesi İnternet Sayfası'nın alt bölümlerine giriş yapanlara ilişkin

veriler, tekil olarak ayrıca derlenmektedir. Bu nedenle, bütüne ilişkin verilerdeki giriş yapanların ne kadarının bu alt bölümlere girdiği saptanmaktadır. www.datacomm.ch/fidel sayfalarına ilişkin verilerde ise, bunlar ayrıca derlenmediğinden, sayısal olarak kaydedilmemiştir.)

1999 Mart'ı ile Şubat 2000 arasında Kurtuluş Cephesi dergileri ile Eriş Yayınları'na ilişkin ki-

tapların özgün formatlarının alınmasına ilişkin "hit" sayısı 2.560'dır.

Kurtuluş Cephesi İnternet Sayfası'nın son bir yıllık sayısal verileri bunlardır. Bunlardan bir "sonuç" çıkartmak elbette olanaklıdır. Ancak tüm istatistiksel verilerin sayısal olduğu, gerçek yaşamda ise bilgisayar kullanıcıların insanlar olduğu asla unutulmamalıdır.

Gerilla Savaşına Karşı Helikopter İhalesi

Mart ayının ilk haftasında B. Ecevit'in, yanına Genelkurmay Başkanı Kıvrıkoğlu'nu alarak yaptığı açıklama ile **145 saldırı helikopteri** ihalesinin ilk aşamasında, ihaleye katılan beş "şirket" in ikisinin elendiği ve kalan üçü ile yeniden görüşmeler yapılacağı kamuoyuna duyuruldu. Böylece "globalleşen" dünyada "barış ortamı" içinde oligarşik yönetim yeni yüzyılın ilk büyük askeri ihalelerinden birisini kısa sürede sonuçlandırma noktasına geldiğini ilan etmiş oldu.

İhaleye katıldığı ilan edilen beş silah şirketinden Amerikan Boeing şirketinin AH-64D serisi Apaçi (Apache) helikopteri ile Fransız-Alman ortaklığının Eurocopter'i Tiger, "ihalenin şartlarını yerine getirmediikleri için" tekliflerinin reddedildiği ve İtalyan **Agusta** şirketinin Mangusta A-129, Rus-İsrail ortak yapımı **Kamov** K-50 ile Amerikan **Bell Textron** şirketinin King Cobra AH-17 ile görüşmelerin sürdürülerek ihale "en kısa sürede" sonuçlandırıldıklarıdır.

Satın alınacak 145 **saldırı** helikopterin toplam maliyeti 4,5 milyar dolar tutmaktadır. Bunun ilk partisini oluşturan 50 helikopterin 2002 yılında teslim alınması planlanmaktadır ve maliyeti 2 milyar dolardır. (1.1 katrilyon lira) Böylece Aralık ayında IMF ile yapılan stand-by anlaşması ile "geleceği" büyük sevinçle beklenen 4-5 milyar dolarlık "dış kredi"nin nerelerde kullanılacağı da açığa çıkmış olmaktadır. Stand-by anlaşması ile gelecek kredilerin hayali içinde sevinç çılgınlıkları atan kimi köşe yazarları, helikopter ihalesine ilişkin ilk sonuçların açıklanmasının ardından "ne gerek vardı?" türünden yazılar yazmaya koyuldukları da, bunların "kulakları çekilerek" yazıların ardı kolayca kesildi. Ve 145 saldırı helikopteri ihalesi, kamuoyunun "bilgisi dahilinde"

de" gizlice sürdürülmeye devam etti.

"Türk silahlı kuvvetlerinin Kara Kuvvetlerinin envanterinde", 60 adet UH-1H serisi helikopter olduğu, 1990 sonrasında ABD'den 10 adet AH-1W Süper Cobra helikopteri ile 30 adet AH-1P/1S Cobra helikopteri alındığı kamuoyunun "bilgisine" sunuldu. Özellikle 1990 sonrasında ABD'den alınan Cobra ve Süper Cobra helikopterlerinin "PKK'ye karşı mücadelede önemli sonuçlar sağladığı", bu "bilgi dahilinde" kamuoyuna açıklandı.

Tüm bu açıklamalar yapılırken "küçük" birkaç ayrıntı gözlerden uzak tutuldu.

İlkin, "PKK'ye karşı mücadelede önemli sonuçlar sağlayan" Cobra helikopterleri ile UH-1H serisi Huey helikopterlerinin Amerikan **Bell Textron** şirketine ait olduğu "küçük" bir ayrıntı olarak bir yana bırakıldı.

İkinci "küçük" ayrıntı ise, bu saldırı helikopterlerinin "silah sistemleri"ne ilişkindi. Yani saldırı helikopterlerine yerleştirilecek havadan karaya kullanılacak füzeler, ihalenin en önemli bölümlerinden birisini oluşturuyordu. Bu füzelere ilişkin ihalede ise, Amerikan **Lockheed-Martin** şirketinin "Hellfire" (Cehennem Ateşi) ile İsrail'in Rafael şirketinin NT-Dandy füzeleri bulunmaktadır. İlk partide 2.400 füze alımının yapılacağı ihalenin maliyeti ise 300 milyon dolardır.

Bir yana bırakılan bu "küçük" ayrıntıda, ihalenin verileceği kesin gözüyle bakılan Amerikan Bell Textron'un King Cobra AH-17 helikopterlerinin ana füze sisteminin "Hellfire" füzeleri olduğu ve bu füzelerin üreticisinin, çeşitli ülkelerin devlet başkanlarına, genelkurmay başkanlarına ve generallerine rüşvet vermesiyle ünlü Lockheed şirketi olduğu bir yana bırakılmıştır. Bu "küçük" ayrıntı bir yana bırakılırken, ülkemizde 1975 yılında Lockheed

Bell Textron UH-1H

şirketinin temsilcisi Nezh Dural'ın Genelkurmay ve Hava Kuvvetleri Komutanlığı'ndaki generallere rüşvet vererek uçak ihalelerini aldığı'nın unutulmuş olduğuna güverilmiştir. (THKP-C/HDÖ'nün gerçekleştirmiş olduğu "**26 Ocak 1977 Harekâtı**"nda bu şirketin Ankara bürosu, bu nedenden dolayı, bombalanmıştır.)

Üçüncü "küçük" ayrıntı ise, üç partiden oluşacak olan sadın helikopterleri ihalesinin, bir bütün olarak, yani 145 helikopterin tek ihale ile alınmayacağı olmuştur. Görünüşte, tamamının teslimi 2010 yılına kadar sürecek olan bu ihalede, bugün sözü edilen ilk 50 helikopterdir. Böylece kalan iki parti için varolan şirketlerle görüşmeler sürdürülecek ve her bir parti için "yeni" ihale açılacaktır. Böylece, yeni yüzyılın ilk büyük askeri silah alımı aracılığıyla dış ilişkilerde mevcut dengelerin sürdürülmesi amaçlanmaktadır. İhalenin Amerikan Bell Textron şirketine verileceği kesin olmakla birlikte, diğer ülkelerin "yeni" ihaleleri alabilecekleri umuduyla "Türk dış politikasına destek" vermeleri sağlanmak istenmektedir. Bu ülkelerin İtalya, Rusya, İsrail, (bugün için ihale dışında kalmış görünseler bile) Fransa ve Almanya'nın olması, saldırı helikopterleri alımının dış politikada nasıl ve nerede kullanılacağını açıkça göstermektedir. Zaman zaman bu ülkelerin gündeme getirdikleri "Kürt sorunu", "Ermeni sorunu"nun arkasında Türkiye oligarşisinin bu dış politikası yatmaktadır.

Dördüncü "küçük" ayrıntı ise, "PKK'ye karşı mücadelede önemli sonuçlar sağlayan" helikopterlerinin mutlak bir "hava egemenliği" koşullarında kullanıldığıdır. Kamuoyunda bu 145 saldırı helikopterinin gelecekte olası bir gerilla savaşına karşı "gerekli" olduğu düşüncesi yaratmaya yönelik olan açıklamada üstü

örtülen bu gerçek, PKK'nin şuradan buradan temin etmeye çalıştığı ve birkaç sefer kullandığı uçaksavar füzeleriyle hiçbir ilişkisinin olmadığıdır.

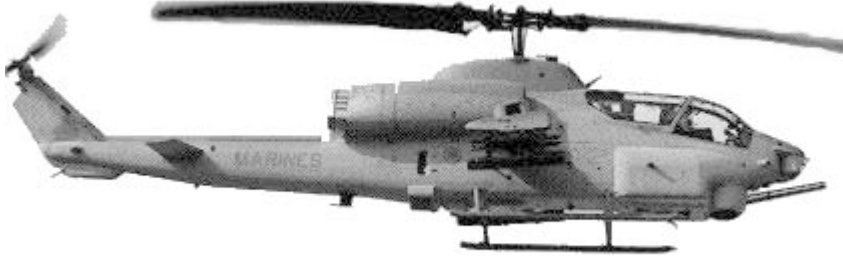
Amerikan emperyalizmi tarafından 15 yıl boyunca Vietnam'da en geniş ölçekte kullanılan helikopterler ve helikopter harekâtları Vietnam Ulusal Kurtuluş Cephesi'nin savaş taktikleri ile etkisiz hale getirildiği gibi, yüzlerce helikopter imha edilmiştir.

12 Ocak 1968 tarihli Reuter ajansının haberine göre, Amerika 2,5 yıl içinde "düşmanca olmayan harekât" yüzünden 877 uçak ve 777 helikopter kaybetmiştir. Bunlar, ABD askeri sözcüsünün yaptığı açıklamaya göre, "komünist saldırılar sonucu yerde yok edilen uçak ve helikopterleri de içermektedir".^[1]

Bir Vietnam Ulusal Kurtuluş Cephesi komutanı şöyle söylemektedir:

"Her yeni durum, süprizlerini de beraberinde getirir. Tüm Amerikan birliklerindeki ateş gücünün muazzam üstünlüğü, uçakların ve toplarının süratle devreye girebilmesi ve helikopter birliklerinin süper hareket kabiliyeti ile karşı karşıya gelmek de, kaçınılmaz olarak kendi süprizlerini hazırlayacaktır. Hatta 1962'de ilk kez kuklalar helikopter birliklerini büyük ölçüde kullanmaya başladıklarında, askerlerimiz kısa bir şaşkınlık dönemi geçirdi. Ancak kısa sürede helikopterlerle başedecek taktikler geliştirdik. Ap Bac (1 Ocak 1963'de gerçekleşen çarpışmalar) zaferi, helikopter operasyonlarını başarı ile altedebileceğimizi kanıtlayan ilk büyük

[1] Akt. W. G. Burchett, Vietnam Kazanacak!, s: 87

Bell Textron AH-1W Süper Cobra

gösteridir.”^[*]

Vietnam Ulusal Kurtuluş Cephesi'nin Amerikan emperyalizminin helikopter harekâtlarına karşı geliştirdikleri taktiğin etkili olmasının nedenini ise şöyle ortaya koymaktadır:

“Çok kötü yürüyorlar. Gidecekleri yere helikopterlerle çok çabuk ulaşıyor, ancak yere ayak basar basmaz kaplumbağa gibi yavaş hareket ediyorlar. Helikopterler, mermiden tutun, konserve hindiye, içme suyuna varıncaya dek herşeyi kolayca getirebiliyor. Ancak, bizim sürekli yerden ateşlerimiz ya da yoğun sisin ağaç tepeleri ile iniş patikalarnı örtmesi nedeniyle, helikopterlerin inememesi, bu hareket üstünlüğünü bir dezavantaja dönüştürüyor. Askerlerin ellerindeki malzemeyi büyük bir hızla harcamaları yüzünden, helikopterlerin birkaç saat gecikmesi bile, onlar için bir felaket oluyor.”^[**]

Bugün alınacak 145 saldırı helikopteri, Vietnam Ulusal Kurtuluş Cephesi'nin savaşın ilk yıllarında yerde imha ettiği helikopter sayısıyla kıyaslanamayacak kadar azdır. Ancak burada ihalesi yapılanlar **saldırı** helikopterleridir. (Genelkurmay savaş sözlüğünde “saldırı” sözcüğü yoktur. Bunun yerine “taarruz” sözcüğü kullanılır. Tıpkı “savaş” yerine “harp” sözcüğünün kullanılması gibi. Bu nedenle, bu helikopterler, ordu dilinde “taarruz helikopterleri” olarak geçmektedir.)

“Genel maksatlı” helikopterler olarak tanımlanan UH-1H serisi Huey helikopterleri, asıl olarak saldırı helikopterlerinin ön harekâtına paralel olarak kullanılmaktadır. UH-1H serisi helikopterler, her türlü malzemenin ve askerın operasyon alanına nakledilmesi için kullanılmaktadır. Vietnam savaşının ilk yıllarında bu helikopterlerin ağır makineli tüfekler-

le donatılmasıyla operasyon alanında sağlanmaya çalışılan ateş üstünlüğü yeterli olmamıştır. Bunun üzerine saldırı helikopterleri serisi üretimine geçilmiştir.

Saldırı helikopterleri, operasyon alanını üzerlerindeki tüm silah sistemleriyle (füze, top ve makineli tüfekler) yoğun bir ateş altında tutarak, UH-1H serisi gibi genel amaçlı helikopterlerle askerlerin ve malzemenin bölgeye indirilmesi için “alanı yumşatmak” tadır.

Bu operasyonlarda saldırı helikopterlerinin kullandığı ana silah anti-tank füzeleridir. Yapılan ihalede alınması olası görülen Lockheed-Martin şirketinin AGM-114 “Hellfire” anti-tank füzeleri, kısa menzilli anti-tank füzeleri olarak 20 milimetre delici özelliğe sahip ve yan-laser güdümlüdür. Bunların açık havada atış menzili 7 kilometre, kapalı havalarda 3 kilometredir. Süper Cobra helikopterlerin diğer silahı ise üçlü 20 mm'lik makineli tüfektir. Menzili 2 kilometre olan bu silahın mermi kapasitesi 750'dir.

Bugün Türk ordusunda kullanılan UH-1H serisi helikopterlerin menzili 230 kilometre, AH-1W serisi Süper Cobra helikopterlerin menzili 256 kilometredir. Gidiş-dönüş mesafeleri gözönünde tutulduğunda bu helikopterlerin uçuş alanı 100-125 kilometre arasında değişmektedir. Havada kalış süresi (20 dakikalık rezerv yakıtla) 2 saat 48 dakikadır. Bu nedenle, tüm helikopter harekâtları sınırlı bir alan içerisinde gerçekleştirilmek ve helikopter üslerinin operasyon alanına yakın yerlerde bulundurulması zorunlu olmaktadır. Bu da, helikopter harekâtlarının en önemli dezavantajını oluşturmaktadır.

Bugün, PKK'nin içinde bulunduğu tasfiye sürecinde, Kara Kuvvetleri için 145 saldırı helikopteri ihalesi yapılırken, Cobraların “PKK'ye karşı mücadelede önemli sonuçlar sağladığı”nın gerekçe olarak gösterilmesinin açık ifadesi ise, bu yeni 145 saldırı helikopterinin gelecekteki gerilla savaşlarına karşı bugünden

[*] Akt. W. G. Burchett, Vietnam Kazanacak!, s: 73-74

[**] Akt. W. G. Burchett, Vietnam Kazanacak!, s: 80

yapılan bir hazırlık olduğudur. Bu yönüyle 145 saldırı helikopteri ihalesi, silahlı devrimci mücadele karşısında oligarşinin duyduğu korkunun bir dışı vurumudur.

Günümüz koşullarında silahlı mücadele yöntemlerinin devrim mücadelesinde temel alınamayacağını ileri sürerek legal-barışçıl yöntemleri savunanlar, şüphesiz bu gerçek karşısında değişik “senaryolar” ortaya atacaktırlar.

Kimileri, alınacak 145 saldırı helikopteri ile Türk ordusunun “envanteri”nde 300’den daha fazla helikopter olacağını ve bunun da kır gerilla savaşının başarılı olmasını olanaksız kıldığını ileri sürerek, legalizmin teslimiyetçi çizgisine kılıf bulmaya çalışacaklardır.

Bir başkaları ise, bu helikopter ihalesinin asıl amacının “komşu devletler” olduğunu ileri sürerek, oligarşinin silahlı devrimci mücadeleyi önemli bir “tehlike” olarak görmediğini söyleyeceklerdir.

Bir üçüncüsü ise, bu ihalenin Amerikan emperyalizminin kendi silah sanayi için yeni talep yaratmak amacıyla yapıldığını ileri sü-

rerek, gerilla savaşıyla ilişkisinin olmadığını iddia edecektir.

Tüm bunlar, egemen sınıfların kendilerini tehdit eden herhangi bir güç karşısında elindeki tüm zor araçlarını kullanmak durumunda olduğu gerçeğini değiştiremez. Dolayısıyla, alınacak 145 saldırı helikopteri, mevcutlarıyla birlikte silahlı devrimci mücadeleye karşı büyük bir güç oluşturmaktadır. Bu güç karşısında, çok tali etmenleri ve yönleri öne çıkartarak, devrimcilerin dikkatlerini başka yönlere çekmek, bu güce karşı silahsızlandırmakla eşdeğerdir.

Ve herkes bilmek zorundadır ki, Vietnam Halk Savaşı’ndan itibaren, gerilla savaşlarına karşı helikopterler en temel araç olarak kullanılmaya başlanmıştır. Her ülkenin gerilla örgütlenmesi bu gerçeği bilerek hazırlıklarını yapmak ve savaşmak durumundadır. Emperyalizmin ve oligarşinin gerilla savaşına karşı kullandığı ve kullanacağı her türlü helikopter taktiklerine karşı taktikler geliştirmek ve bunları uygulamak ise, bu örgütlerin görevidir.

ERİŞ YAYINLARI

Kitap ve Katalog
isteme adresi:

Postfach 2501
55514 Bad Kreuznach
Deutschland

İnternet Adresi:
www.kurtuluscephesi.com
E-Mail Adresi:
erisyay@kurtuluscephesi.com

